

ver vi i en verden, hvor spekulation er noget, vi skal glæde os over, og ikke noget, vi skal kaste smuds efter.

Jeg støtter naturligvis det forslag til vedtagelse, som jeg selv er medforlagsstiller på, og stemmer nej til de øvrige.

Jes Lunde (SF):

Jeg vil såmænd bare helt kort takke for debatten. Jeg synes, det har været fint at få de her ting diskuteret igennem. Jeg synes, det har været godt, at vi har fundet ud af, hvilke partier der holder sig til den ærkeliberale model og tror, at det er nok, og hvilke partier der mener, at der er behov for koordineret politisk aktion i verden for at løse de dybe sociale problemer, der er, de store miljømæssige problemer, der er. Det er jeg ganske godt tilfreds med, og det bliver jo så også afspejlet, når vi får afstemningen i morgen om forslaget til vedtagelse.

Hermed sluttede forhandlingen.

Formanden:

Jeg ser ikke flere, der har markeret, og hermed er forhandlingen sluttet, og forespørgslen er sluttet.

Jeg gør så opmærksom på, at afstemningen om de fremsatte forslag til vedtagelse finder sted ved Tingets møde i morgen.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Forespørgsel nr. F 42:

Forespørgsel til statsministeren og indenrigsministeren:

»Hvilke oplysninger kan regeringen give om bestræbelserne for at lave en ensartet EU-politik på flygtninge-indvandrerområdet, herunder hvilke overvejelser der gøres i lyset af dette i forhold til Danmarks forbehold på det retlige område?«

Af Kristian Thulesen Dahl (DF), Pia Kjærsgaard (DF) og Peter Skaarup (DF).

(Forespørgslen anmeldt 20/2 2001. Fremme af forespørgslen vedtaget 23/2 2001).

Formanden:

Her gælder ligeledes den regel, at hvis der bliver fremsat forslag til vedtagelse, finder afstemningen først sted i morgen.

Begrundelse

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Når vi i Dansk Folkeparti har ønsket at få en debat, som det jo hedder, om bestræbelserne for at lave en ensartet EU-politik på flygtninge-indvandrerområdet, herunder hvilke overvejelser der gøres i lyset af dette i forhold til Danmarks forbehold på det retlige område, så er det, fordi vi har følt, at der her i foråret har været skabt stor tvivl om, hvad regeringen, henholdsvis Folketingets partier i øvrigt, mener om det område.

Det er jo sådan, at i oktober 1999 blev man på EU-topmødet i Tampere enige om, at der skulle sættes fokus på det retlige samarbejde, og siden har området haft meget høj prioritet. Jeg tror ikke, at der er nogen af os, der er i tvivl om, selv om vi kan have forskellige indgangsvinkler til, hvilken politik der skal føres i forhold til området, at det er et af de områder i EU, som tillægges meget stor betydning og vil være et omdrejningspunkt også i den kommende tid.

Helt specifikt vil jeg selvfølgelig også som baggrund for debatten nævne, at der i februar måned var udtalelser, som kunne skabe stor uklarhed om, hvorvidt partier ønskede forbeholdet afskaffet, partier, som tidligere havde været meget stærke modstandere af forbeholdet, som nu lige pludselig ønskede at bruge forbeholdet aktivt til at undgå nogle bestemte familiesammenføringsregler for Danmarks vedkommende, som er på vej i EU-samarbejdet, og det er baggrunden for, at vi så har ønsket at rejse den her debat og få regeringens og partiernes holdninger til området.

Besvarelse

Statsministeren (Poul Nyrup Rasimussen):

Der er ikke tvivl om, at der er ganske høj aktivitet på området i EU-samarbejdet, som også spørgeren og initiativtageren til forespørgslen var inde på.

I disse år kan vi alle se, at udviklingen på asyl- og på indvandringsområdet stiller os over for nogle nye udfordringer og nogle nye opgaver. Det er jo ikke en udvikling, som alene berører Danmark. Vores naboer og europæiske samarbejdspartnere oplever det samme.

Asyl og indvandring er i sagens natur grænseoverskridende. Det gælder naturligvis også mange af de problemer, vi møder. De kalder på

løsninger og på samarbejde på tværs af landegrænser.

EU fremstår i dag som den naturlige ramme om et sådant europæisk samarbejde. Det bliver i EU-regi, at de europæiske lande i fællesskab vil søge fælles løsninger på de fælles udfordringer på asyl- og indvandringsområdet. En grundlæggende målsætning for hele EU-samarbejdet er jo at sikre, at det er et område i Europa, som har frihed, sikkerhed og retfærdighed. Den fælles politik på det her område er et vigtigt bidrag hertil.

Der er heller ikke tvivl om, at samarbejdet har stor politisk betydning. Vi har jo allerede haft nogle første drøftelser af det i Det Europæiske Råd. Amsterdamtraktaten lægger også nogle linjer til rette. Ambitionsniveauet blev sat op for en række foranstaltninger i Amsterdamtraktaten. Det drejer sig bl.a. om vedtagelse af Eurodac, altså regler om et fælles europæisk fingeraftrykregister for asylansøgere og tiltag til bekæmpelse af ulovlig indvandring. Næste skridt tror jeg mange husker fandt sted på topmødet i Tampere i Finland i oktober 1999, hvor det bl.a. blev besluttet, at der på det her område skulle iværksættes og intensiveres et samarbejde, som har med asyl og indvandring at gøre.

Nicetraktaten betyder en yderligere udvikling af rammerne for samarbejdet. Der blev opnået enighed om at udvide adgangen til at træffe beslutninger på området. De eksisterende bestemmelser kræver som udgangspunkt enstemmighed. Samarbejde på dette område er under opbygning. Det er en proces. Mange initiativer er i gang.

Det er vigtigt at fastslå, at med Amsterdamtraktaten blev samarbejdet om asyl- og indvandringspolitikken overflyttet fra det mellemstatslige samarbejde i søjle 3 til det fællesskabsretlige samarbejde i søjle 1. Vi vil se konstruktivt på et samarbejde på det her felt i EU, og vi deltager som udgangspunkt heri på en konstruktiv måde.

Men det er lige så klart og i overensstemmelse med vores forbehold, at vi i modsætning til de andre lande alene deltager i de fælles regler på mellemstatsligt grundlag. Vi deltager aktivt, og vi følger nøje, hvordan arbejdet udvikler sig, men vi er ikke bundet på forhånd af de retsregler, de øvrige lande vedtager. Danmark vil tage stilling fra sag til sag. Om vi vurderer, at det vil være vigtigt for Danmark at deltage i det konkrete samarbejde eller ej, vil være grundlaget. Hvis det er tilfældet, at det er vigtigt for os at

deltage, ja, så vil vi i givet fald iværksætte de nødvendige nationale procedurer, inden regeringen anmoder om tilslutning til samarbejdet på mellemstatsligt grundlag.

I den forbindelse er det også vigtigt at holde sig for øje, at forbeholdet medfører, at Danmark kun har en ensidig ret til at tilslutte sig retsakter, som er en videreudvikling af Schengenreglerne. I alle andre tilfælde kræves det, at de øvrige EU-lande samtykker heri. Det er ikke nogen selvfølge.

Må jeg slutte med at sammenfatte, at tre ting efter regeringens opfattelse udgør rammerne for dansk deltagelse i dette samarbejde: For det første finder vi, der er klart behov derfor. For det andet erkender og støtter vi, at der er et fornuftigt samarbejde i gang, som vi bør deltage aktivt i. Og for det tredje skal dansk deltagelse i samarbejdet naturligvis ske i fuld overensstemmelse med det danske forbehold.

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Som statsministeren netop var inde på, er det EF-traktaten, der fastsætter rammerne for den regelopbygning, der jo finder sted i EU-regi i øjeblikket på området for asyl og indvandring, og hjemmel for de bestemmelser, der skal fastsættes, findes i Traktatens afsnit 4, artikel 63, og Danmark har som bekendt et forbehold for samarbejdet i EU på det område. Det er kun for at være helt klar over rammerne.

På asylområdet bestemmer artikel 63, at der skal etableres fælles minimumsstandarder for en række områder. Det er for placering af ansvaret for behandlingen af en asylsag. Det er for modtagerforhold for asylansøgere. Det er for opnåelse af status som flygtning og for tildeling og fratagelse af asylstatus. Endvidere skal der efter artikel 63 vedtages minimumsstandarder for midlertidig beskyttelse, og der skal gennemføres foranstaltninger, der fremmer en ligelig fordeling af indsatsen til modtagelse af flygtninge og fordrevne.

På indvandringsområdet skal der ifølge artikel 63 vedtages fælles regler for tredjelandes statsborgeres indrejse og ophold samt for EU-landenes udstedelse af langtidsvisa og opholdstilladelse bl.a. med henblik på familiesammenføringer.

Endvidere skal der vedtages regler for bekæmpelse af ulovlig indvandring og ulovligt ophold. Der skal også gennemføres fælles regler for, hvordan og i hvilket omfang tredjelandes statsborgere med lovligt ophold i et medlems-

land kan anvende retten til fri bevægelighed i EU. Og det er altså i den emnekræds, man har besluttet at arbejde for fælles regler i EU-regi.

De tiltag, der er fastsat i artikel 63, skal være gennemført inden 5 år efter Amsterdamtraktatens ikrafttræden, dvs. senest den 30. april år 2004. Det gælder dog ikke reglerne om ligelig fordeling af modtagelsesindsatsen, om betingelserne for indrejse og ophold for tredjelands statsborgere samt for disses anvendelse af den fri bevægelighed i EU. På de her områder er der ingen tidsfrist.

I dag næsten 2 år efter Amsterdamtraktatens ikrafttræden er situationen den, at arbejdet er i gang. Kommissionen har fremlagt en række forslag, hvoraf nogle er vedtaget, mens andre fortsat er under behandling.

Af vigtige vedtagelser kan nævnes, at Rådet den 28. september sidste år vedtog en beslutning om oprettelse af Den Europæiske Flygtningefond, som er et led i bestræbelserne på at opnå en forbedret modtagelse af flygtninge og fordrevne; at Eurodac-forordningen, der vedrører fingertrykssammenligning, som skal forbedre anvendelsen af Dublinkonventionen, blev vedtaget den 11. december sidste år, og endelig for det tredje, at visumforordningen blev vedtaget på tredjemødet her den 15-16. marts år 2001, altså i år.

Af retsakter, der er under behandling, kan jeg nævne forslaget til direktiv om familiesammenføring, forslaget til direktiv om procedure for tildelelse og fratagelse af flygtningestatus og forslag til direktiv om midlertidig beskyttelse.

Det kan inden for kort tid forventes, at Kommissionen kommer med yderligere forslag, bl.a. et forslag til direktiv om andre beskyttelsesformer end asyl efter Genèvekonventionen og et direktivforslag vedrørende tredjelands statsborgere, indrejse og ophold med henblik på lønarbejde og selvstændig virksomhed. Det er altså de direktivforslag, som enten er vedtaget, som er under behandling, eller som kan forventes.

Men der er også to andre vigtige kilder til forståelse af, hvad arbejdet i EU på asyl- og indvandringsområdet kommer til at dreje sig om i tiden fremover, og det er Kommissionens meddelelser fra november sidste år om en indvandringspolitik i EU og om en fælles asylprocedure og ensartet asylstatus.

Sådanne meddelelser fra Kommissionen er ikke retsakter, og der er ingen retslig virkning knyttet til meddelelserne. Meddelelserne er udtryk for Kommissionens foreløbige tanker om,

hvilken politik der skal gennemføres på bestemte områder.

Det første var altså Kommissionens anbefalinger i meddelelsen om indvandring, der lægger op til en aktiv indvandringspolitik fra EU-landenes side inklusive indvandring af arbejdskraft fra lande uden for EU. Tilførslen af arbejdskraft bør ifølge meddelelsen ske til imødekommelse af arbejdsmarkedets krav og ikke som erstatningsindvandring til imødegåelse af et faldende befolkningsstal.

Størrelsen af behovet for indvandring i EU skal efter Kommissionens opfattelse fastlægges gennem årlige rapporter fra medlemslandene, hvori der dels gøres rede for indvandringen i det forløbne år, dels foretages en vurdering af behovet for tilførsel af arbejdskraft i det kommende år.

På baggrund af rapporterne fra medlemslandene er det Kommissionens opfattelse, at Kommissionen skal udarbejde en samlet rapport, der skal forelægges Rådet med henblik på fastlæggelse af den strategi, som skal følges i de kommende år.

Kommissionen finder, at den påtænkte indvandring skal ledsages af omfattende integrationsprogrammer for at sikre, at positive elementer som høj beskæftigelsesgrad og social samhørighed med værtsamfundet fremmes mest muligt. Samtidig forudsættes en resolut politisk vilje til at fremhæve fordelene ved indvandring og til bekæmpelse af racisme og fremmedhad.

Endelig skal indvandringen stadig ifølge Kommissionen ske i partnerskab med oprindelses- og transitlandet, sådan at de negative effekter af udvandringen for de lande afbødes mest muligt, og sådan at den ulovlige indvandring til EU, specielt i form af menneskehandel og menneskesmugling, om muligt nedbringes.

Det er vigtigt at understrege, at det i Kommissionens meddelelse overlades til det enkelte land at beslutte, om man ønsker øget indvandring af arbejdskraft ud over den, der allerede finder sted i dag.

I den anden meddelelse, der drejer sig om asyl, forestiller Kommissionen sig den fremtidige udvikling i EU som en proces i to faser. Første fase, som er i gang i øjeblikket, skal munde ud i det i EU-traktaten og Tampere-konklusionen forudsætte sæt minimumsstandarder på asylområdet. I denne fase bevarer EU-landene deres nationale asylsystemer fuldt ud under forudsætning af, at de vedtagne standarder overholdes.

I fase 2 forudses en yderligere tilnærmelse af medlemslandenes asylprocedurer og af retningslinjerne for de besluttende myndigheders beføjelser. Det kunne for eksempel komme på tale at opstille en fælles definition af disse myndigheders uafhængige status i forhold til det politiske liv.

Der vil også skulle opnås enighed om fortolkningerne af centrale flygtningeretlige begreber såsom selve flygtningedefinitionen og opfattelsen af, hvad der forstås ved sikre tredjelands og sikre hjemlande.

Den bærende tankegang bag ønsket om fælles regler på asylområdet er, at asylansøgerne skal have den samme behandling og den samme status, lige meget hvor i EU ansøgningen indgives.

Betragter man nu arbejdet i EU vedrørende asyl og indvandring i forhold til det danske forbehold, er det vigtigt, som statsministeren også nævnte, at huske på, at forbeholdet ikke betyder, at Danmark er imod fælles regler. Forbeholdet betyder, at Danmarks deltagelse i samarbejdet på dette område hviler på et mellemstatsligt grundlag. Det er altså formen og ikke emnekredsen, der er en hindring.

Som bekendt er der en betydelig fremdrift i skabelsen af en fælles EU-politik for asyl og indvandring netop nu, og de første retsakter ligger klar. I en sådan situation er det naturligt at gøre sig klart, hvilke muligheder der er for, at Danmark kan blive tilknyttet de vedtagne retsakter, såfremt vi måtte ønske det. Her er det væsentligt at holde sig for øje, at situationen i relation til det danske forbehold på dette område er forskellig, alt efter om der er tale om en videreudbygning af Schengenreglerne eller ikke.

Er en retsakt en udbygning af Schengenreglerne, træffer Danmark inden 6 måneder efter vedtagelsen afgørelse om, hvorvidt Danmark vil gennemføre retsaksen i sin nationale lovgivning. Derved skabes en folkeretlig forpligtelse mellem de øvrige medlemslande og Danmark. Det betyder, at Danmark ensidigt kan beslutte at tilslutte sig sådanne retsakter på mellemstatsligt grundlag.

Er der derimod ingen tale om en udbygning af Schengenreglerne, kan dansk tilslutning alene ske ved, at de øvrige EU-lande indvilger i at indgå en mellemstatslig aftale med Danmark. Dette er ikke nogen selvfølge.

Der er for regeringen ingen tvivl om, at de beslutninger, der er truffet, og som vil blive truffet, i EU på asyl- og indvandringsområdet, er af stor betydning for hele EU. Det er da også derfor, at

regeringen med fuld respekt for det danske forbehold overvejer hver enkelt sag på dette område meget nøje for at tage stilling til en eventuel dansk vedtagelse.

Sådan er det med de retsakter, der allerede er vedtaget, og sådan vil det også være med dem, der eventuelt bliver vedtaget. Men vi vil altså vente og se den enkelte vedtagelse og gå ind og så vurdere det konkrete resultat, inden vi tager stilling til, om vi mener, at Danmark skal tilsluttes eller ej.

Forhandling

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil gerne indledningsvis takke både statsministeren og indenrigsministeren for besvarelsen af forespørgslen og så sige, at det ikke kommer helt bag på mig, at ministrene var meget forsigtige i forhold til de enkelte dele af de initiativer, der arbejdes med i EU-sammenhæng.

Men ikke desto mindre må jeg sige, at jeg synes, forårets diskussioner på det her område måske netop har vist – og det har været overraskende – at toneangivende partier, som normalt er tilhængere af, at EU-reguleringen skal virke i stort set alle dele af det danske samfund, er begyndt at stille tvivl om, hvorvidt vi fra dansk side skal tilslutte os enkelte dele af en EU-flygtninge-indvandrerpolitik.

Det er nok også baggrunden for regeringens måde at tackle det her på i dag. For går vi tilbage til februar måned, så vi jo lige pludselig en meget stor diskussion udspille sig på baggrund af, at først Venstres, derefter De Konservatives og derefter Socialdemokratiets ordførere var inde på, at det da godt kunne være, at vi ikke skulle tilslutte os de her fælles regler, der ser ud til at komme på familiesammenføringsområdet, for det kunne jo skabe en anden politik end den, vi kender i dag, samtidig med at de samme partier alligevel sådan principielt set var tilhængere af, at forbeholdet helt skulle afskaffes.

Det var det, der undrede mig meget, at man på samme tid kunne sige, at man ønskede at fjerne forbeholdet – på et eller andet tidspunkt i hvert fald – men på den anden side ønskede at bruge forbeholdet i en konkret situation til at afværge nogle bestemte regler, som er på vej.

Det, der nok har været tanken fra en række partiers side indtil nu, har været, at efter at der ikke er grænsekontrol længere, bliver Danmark nok nødt til efterfølgende at tilslutte sig de en-

kelte regler på EU-området, som de måtte blive vedtaget, og at Danmark ikke kan have en særlig stor grad af særskilt opfattelse af, hvordan man skal regulere på flygtninge-indvandrerområdet.

I Dansk Folkeparti har vi hele tiden været tilhængere af, at vi fører en selvstændig politik i Danmark i forhold til både flygtninge- og indvandrerforhold. Vi har hele tiden været tilhængere af, at det er Folketinget her, der står til ansvar over for den danske befolkning for, hvilke regler der gælder. Så kan man mene, at de skal være strammere eller slappere end i forhold til i dag, men det er helt afgørende vigtigt demokratisk, at det er Folketinget og politikerne her, der står til ansvar over for befolkningen.

Derfor er vi også meget stærke tilhængere af vores forbehold, og vi er meget stærke tilhængere af, at vi ikke involverer os i en fælles EU-politik på det her område, som svækker Folketingets mulighed for at regulere.

Det er også en af grundene til, at vi har været modstandere af, at Danmark tilsluttede sig den praktiske del af Schengensamarbejdet med de åbne grænser, fordi det selysagt svækker vores mulighed for at føre en selvstændig politik inden for væsentlige dele af flygtninge-indvandrerområdet.

Det har vi også allerede nu set efter den 25. marts, hvor Schengensamarbejdet trådte i kraft, hvad grænsekontrollen angår, og vi har kunnet se et klart fald i antallet af pågrebne ved grænsen, hvilket vi jo nok fortsat vil kunne se i den kommende tid på trods af alle de forsikringer, vi ellers fik omkring marts måned, for, at baglandspatruljen ville være så effektiv som aldrig før.

Derfor føler vi, at det ærligste, Folketinget kunne gøre over for befolkningen, var at sige: Skal vi opretholde det danske forbehold og opretholde vores selvstændige mulighed for at føre politik på de her områder, bliver vi også nødt til at tage en fornyet debat om Schengenkonventionen og grænsekontrollen.

Alternativet er nemlig at sige, at vi ikke ønsker forbehold, vi ønsker de frie, åbne grænser, eller at sige, at vi ønsker at kunne føre en selvstændig politik, men så kræver det også, at vi kan gøre det inden for en national ramme, og at vi kan kontrollere, hvilke andre landes borgere der kommer her til landet. Enten eller.

Vi ønsker naturligvis denne her debat afsluttet af en vedtagelse, og vi har et forslag til det, som lyder:

Forslag til vedtagelse

»Idet Folketinget fastslår, at det danske forbehold på retsområdet er en del af grundlaget for dansk EU-politik, pålægger Folketinget regeringen at bruge forbeholdet aktivt til at afvise EU-regulering, som omfatter Danmark, og dermed sikre, at Danmark ikke bliver omfattet af regler, som på nogen måde svækker Folketingets mulighed for at regulere flygtninge-/indvandrerområdet.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 91).

Formanden:

Der er nu stillet følgende forslag til vedtagelse: (Se foran). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Claus Larsen-Jensen (S):

I Socialdemokratiet er vi principielt stærke tilhængere af at samarbejde med de øvrige EU-lande om flygtninge- og indvandrerproblemer, fordi der er tale om grænseoverskridende problemer, der kræver fælles løsninger.

Danmark har intet forbehold over for det indholdsmæssige samarbejde, men alene i forbindelse med at kunne deltage sammen med de andre i fælles beslutninger. Danmark kan tilslutte sig på mellemstatslig basis.

Der er en række gode grunde til et sådant samarbejde: Flygtningestrømme og ind- og udvandring er et globalt problem, der påvirker alle EU-lande. Årsagerne til flygtningestrømmene er konflikter, krige, borgerkrige, fattigdom, manglende udvikling, undertrykkelse, naturkatastrofer og etniske konflikter. Årsagerne til, at mennesker udvander fra deres land, er de samme som altid i historien, at søge væk i drømmen om en bedre tilværelse.

De globale uligheder forstærker denne udvikling, for det øger de sociale, økonomiske, etniske og væbnede konflikter. Et tæt samarbejde mellem EU-landene kan bidrage aktivt til at vende denne udvikling, og vi ser det faktisk i sammenhæng som en brik sammen med en række andre ting, som EU gør: Samarbejde i forhold til det udenrigs- og sikkerhedspolitiske arbejde, EU's bistand til Middelhavsområdet, udviklingslandene i Central- og Østeuropa, aftaler med AVS-landene, EU's humanitære bistand til flygtninge i form af nødhjælp, katastrofebistand med fødevarer, telte og medicin i nærområderne ved naturkatastrofer og krige og indsats i højrisikoområder, inden problemerne eksploderer. Vi

ser det i sammenhæng med EU's støtte til menneskerettigheder, EU's associerings- og handelsaftaler med tredjelande, EU-udvidelsen, Schengensamarbejdet og EU's krisestyringsopgaver. Alt sammen er det brikker, hvormed EU fremmer politisk, økonomisk og social stabilitet og udvikling, demokrati, fred, frihed i Europa og globalt.

EU's flygtninge- og indvandrerpolitik skal ses i denne brede sammenhæng. Og man skal bemærke, at EU, når det gælder indvandrerpolitikken, ikke lægger op til at skulle blande sig i, om et land vil øge indvandringen, men at diskutere, hvordan man i givet fald kan koordinere landenes beslutninger herom.

Hovedmålet er for os, at der skabes forhold andre steder i verden, så mennesker ikke presses til at flygte eller føler det nødvendigt at udvandre. EU's politik hænger derfor godt sammen med Danmarks politik. Indsatsen ude i verden med stor udviklingsbistand, handelssamarbejde, konfliktløsning m.v. er lige så vigtige brikker som spørgsmålet om de fælles initiativer på flygtninge- og indvandrerområdet.

Som opfølgning af Amsterdamtraktaten og EU-topmødets beslutning i Tammerfors i 1999 får vi nu en række forslag i EU. Danmarks muligheder for at påvirke er i kraft af forbeholdet begrænsede. Forslagene vil imidlertid også få stor betydning for os alle alene ved, at 14 andre lande omkring os vedtager en fælles politik.

Vi skal derfor efterfølgende diskutere, hvordan vi skal placere os som danskere i forhold til de fælles regler, de andre vedtager. På mange måder vil vi formentlig have en stor interesse i at deltage, og derfor må vi internt i Folketinget og med befolkningen diskutere i den rette sammenhæng og i den ånd, forslagene er stillet i, hvordan vi håndterer dette. Og det ender med at blive sådan et dantrailersystem, hvor vi kobler os på de andre.

Vi ser altså ikke EU's politik på dette område som en trussel imod danske interesser. Antallet af asylansøgere, familiesammenførte og indvandrere i EU har i de seneste år været ret konstant med en vis tendens til et fald. Antallet af asylansøgere i EU om året udgør 0,8 promille. Antallet af indvandrere udgør 2,2 promille af EU-landenes befolkninger. Så et stort tal kan man vel diskutere om det egentlig er.

Der kan klart på enkelte områder være forskelle i holdningerne mellem landene, også de 14, der deltager i fuld skala, også imellem de holdninger og de forslag, de udarbejder i for-

hold til Danmark, som vi bliver nødsaget til at forholde os til. Og der må vi altså gøre op med os selv, når vi kender de konkrete forslag, når vi kender forslagene i den sammenhæng, de er sat ind i fra landenes side, om egne regler, der måske adskiller sig på enkelte punkter, skal oprettholdes, eller om vi i givet fald skal ind at vælge at tilslutte os med parallelaftaler, fordi vi herigennem opnår nogle fordele, som vi ellers ikke ville have, ved at kunne deltage på fælles grundlag sammen med de andre.

Statsministeren og indenrigsministeren har i deres indlæg mere detaljeret gennemgået de konkrete forslag – hvor der er udarbejdet forslag, hvor der kommer forslag – så det skal jeg springe over, og jeg skal derfor begrænse mig til at give udtryk for, at vi gerne indgår i en konstruktiv og fremadrettet debat om EU's flygtninge- og indvandrerpolitik såvel generelt som omkring de enkelte forslag sat i den rette sammenhæng.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Det er jo sådan, som både statsministeren og hr. Claus Larsen-Jensen har redegjort for det, at Danmark tager stilling fra sag til sag til, om vi skal tilslutte os gennem en aftale på mellemstatsligt plan.

Så vil jeg godt spørge hr. Claus Larsen-Jensen: Så må princippet for den stillingtagen jo simpelt hen være, om der er tale om en forbedring af flygtninges og indvandreres rettigheder. Det må være kriteriet, og hvis det er tilfældet, skal vi selvfølgelig tilslutte os.

Derfor vil jeg gerne fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget opfordrer regeringen til at udforme en politik, der tager sigte på, at Danmark under fuld respekt for den retlige undtagelse på mellemstatsligt plan deltager i aftaler, som sikrer og forbedrer mindsterettigheder for flygtninge og indvandrere, og at Danmark afstår fra at deltage, når dette ikke er tilfældet.«
(Forslag til vedtagelse nr. V 92).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Også dette forslag indgår i den videre debat.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Når jeg hører hr. Claus Larsen-Jensen, hører jeg ham sige, at vi mere eller mindre er tvunget med, at der godt nok er et forbehold, og det skal vi respektere, men at vi vel er mere eller mindre tvunget med, og derfor er Socialdemokratiet grundlæggende tilhængere af en ensartet fælles flygtninge- og indvandrerpolitik i EU. Det er det, der går igen i hans ordførertale.

Derfor må jeg spørge, om det så ikke er sådan en anelse hyklerisk at sige, at man har respekt for forbeholdet, for skulle forbeholdet ikke netop tage sit udgangspunkt i, at vi jo netop ikke retligt er tvunget med, men skal tage stilling fra sag til sag, og at vi så også gør det klart, at der altså er en lang række initiativer, man arbejder med i EU-området, bl.a. lempeligere familiesammenføringsregler, som Danmark altså ikke ønsker at blive omfattet af.

Kan vi ikke få et klart svar allerede i dag: Hvis det forslag på det område – for at tage det som et eksempel – vinder gehør, er det ikke et forslag, Danmark efterfølgende vil tiltræde?

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg havde lidt svært ved at finde ud af, hvad Socialdemokratiet egentlig vil. En positiv udtalelse over for en fælles politik på asyl- og indvandrerområdet hørte jeg; det var der en positiv holdning til. Men når man så kommer til det konkrete, hørte jeg: Vi tager stilling sådan lidt fra sag til sag, og vi udtaler os ikke nu. Det er klart, at vi først skal tage stilling, når vi ser det endelige direktivforslag, før kan vi ikke tage endelig stilling.

Jeg vil egentlig godt høre, hvad Socialdemokratiet vil arbejde for. Vil Socialdemokratiet arbejde for, at Danmark bliver en deltager på mellemstatsligt plan, kommer til at deltage i det samarbejde gennem en mellemstatslig aftale omkring direktiverne? Er det det, man vil arbejde for? Eller er der nogle ting i det, der ligger nu her, hvor man klart kan sige, at hvis det er med, vil vi ikke være med til at tilslutte os direktiverne?

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Kun et kort svar til hr. Keld Albrechtsens spørgsmål, som nok ikke så meget var et spørgsmål. Det er jo lidt interessant, at hr. Keld Albrechtsen har det problem, at han sådan set ikke

kan lide EU, men han vil gerne tilslutte sig næsten uden forbehold, i hvert fald det, han godt kan lide af det, der er indholdet af flygtninge- og indvandrerpolitikken i EU.

Til hr. hr. Kristian Thulesen Dahl: Jeg vil bare sige, at det, jeg siger, er, at vi jo skal kende det konkrete indhold i den sammenhæng, det er fremstillet i.

Vi kender et konkret forslag omkring familiesammenføring på nuværende tidspunkt. Det er, som jeg har forstået det, ganske tvivlsomt, om det forslag i den udformning, det har, rent faktisk bliver en realitet. Derfor er det ikke så meningsfyldt, om vi på nuværende tidspunkt sådan meget firkantet siger, at det kan vi under ingen omstændigheder diskutere, eller det synes vi er en fantastisk god idé. Forslaget vil givet komme til at se anderledes ud.

Det, jeg så siger, er, at så må vi – og det er så også et svar til hr. Knud Erik Hansen – når vi kender de konkrete forslag i den sammenhæng, de andre lande stiller forslagene i, foretage en samlet vurdering. Det vil sige, at vi altså ikke med den stilling, vi har, bare sådan kan hive et forslag ned her og dér og ikke tage resten i sammenhæng. Den går altså ikke. Vi bliver nødsaget til at foretage den samlede vurdering indholdsmæssigt af, om vi har en fordel af at deltage.

Så vil jeg også gerne sige til hr. Kristian Thulesen Dahl, at jeg går ud fra, at vi – og det gælder også Dansk Folkeparti og andre partier i det her Folketing – har en stor interesse i, at vi faktisk kan bekæmpe menneskesmugling, at vi kan bekæmpe illegal indvandring, at vi kan lave regler og ting og sager både i forhold til det europæiske område internt i indretningen, i adgangen til det europæiske område og i indsatsen ude i verden for at mindske problemer med, at folk bryder op, udvandrer eller er tvunget til at flygte.

Vi har sådan set også en dansk interesse i at deltage.

(Kort bemærkning).

Helge Bo Jensen (EL):

Statsministeren nævnte i sin redegørelse Tamperetopmødets beslutning om at oprette et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed i Den Europæiske Union. Der er jo ikke et øje tørt.

Det indebærer jo desværre også, at flygtninge inden for Den Europæiske Union overhovedet ikke accepteres, ikke eksisterer. Det accepteres ikke, at man kan være flygtning fra f.eks. Spanien eller Nordirland, og jeg går ud fra, at det heller ikke i fremtiden vil accepteres, at man kan

være flygtning fra Østeuropa, de lande, der formentlig på et eller andet tidspunkt bliver optaget i EU, eller fra Tyrkiet, hvis Tyrkiet bliver optaget i EU.

Der vil jeg godt høre den socialdemokratiske ordfører, om den udvikling ikke bekymrer, at man på den måde er med til at undergrave de konventioner, Danmark har tiltrådt om asylret?

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg kan bekræfte over for hr. Claus Larsen-Jensen, at jeg ikke synes, at EU er nogen særlig god idé, især ikke den overstatslige idé, men der har vi jo den fortrinlige ordning, at vi har en undtagelse, som netop bygger på et mellemstatsligt samarbejde, og så skal vi da naturligvis bruge den mulighed, ligesom vi skal bruge det mellemstatslige samarbejde i FN og alle mulige andre steder, hvor vi har den ordning.

Det, jeg bare gerne vil bede hr. Claus Larsen-Jensen tage stilling til, er, om vi ikke i dag kunne beslutte i et flertal i Folketinget, regeringspartierne, SF og Enhedslisten, at den mulighed for at lave aftaler med EU vil vi ikke bruge, hvis det medfører forringelser af rettighederne for flygtninge og indvandrere.

Det er bare det, vi vil have en forsikring om, og det er det, der ligger i vores forslag. Det er da i og for sig utrolig enkelt, så derfor vil jeg bede hr. Claus Larsen-Jensen om simpelt hen at besvare mit spørgsmål eller tage stilling til det forslag, som Enhedslisten har fremsat.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg synes ærlig talt ikke, jeg fik noget svar på mit spørgsmål

Hvad er det for en vikkevakken fra Socialdemokratiets side! Når vi diskuterer nogle af de andre forslag på det retslige område, er der ingen tvivl om, at regeringen kan meddele, at det her vil man godt arbejde for at Danmark kommer til at tilslutte sig, selvfølgelig under forudsætning af, at det endelige resultat er acceptabelt. Men her oplever vi så, at man siger: Vi vil godt se det lidt fra sag til sag, vi vil ikke tage stilling.

Jeg tror, det er vigtigt, at Danmark meddeler, at her er der noget, hvor vi har et formål, et overordnet formål, som er rigtigt, og vi vil derfor arbejde for, at Danmark kan tilslutte sig det. Selvfølgelig skal vi se det endelige resultat, før vi siger ja, men det er da vigtigt for de andre lan-

de, at de ved, hvor Danmark er henne, hvad vi stiler imod. Det er jo det, vi plejer at gøre på de andre områder.

Så jeg vil godt spørge hr. Claus Larsen-Jensen: Hvad er det, der gør forskellen her? Hvad er det, der gør, at man ikke kan melde ud her og sige: Vi vil godt arbejde for det?

Jeg vil godt høre, hvad det er for nogle ting i direktiverne, som gør, at man har denne vikkevakkeholdning, som man åbenbart har på det her område.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Til hr. Helge Bo Jensen vil jeg svare, at når det gælder interne forhold imellem landene, sættes internationale konventioner jo ikke ud af spil, de gælder jo stadig væk, men vi skaber internt et område, som jo skal have nogle vilkår, som gør, at forudsætningerne ikke opstår for, at man skal have i en situation, hvor der opstår kaos og ustabilitet, som medfører, at folk af den ene eller den anden grund bliver tvunget enten til at skulle flygte eller føle anledning til at skulle udvandre af nød og elendighed, fordi vilkårene er ringe. Hele ideen i samarbejdet er jo netop at skabe vilkår, som gør, at noget sådant ikke opstår.

Til hr. Keld Albrechtsen vil jeg sige, at det er rigtigt, at vi har undtagelsen i forhold til det her, og at vi skal bruge muligheden til at tilslutte os mellemstatsligt. Det er jeg glad for at Enhedslisten sådan set også synes at vi skal gøre; det er jo interessant. Men jeg vil også bare sige, at der jo ikke i det her er lagt op til, at vi skal undergrave eller forringe vilkår for flygtninge og indvandre- re i forhold til det danske forbehold.

Det, der er mit point, er, at vi altså med de vilkår, vi har, fordi vi har et forbehold, og hvor vi altså deltager i møderne, men hvor vores indflydelse er mere begrænset end de 14 andre landes, er i den situation, at det, vi skal tage stilling til, er det, som de andre i den endelige fase har besluttet sig for, og da dette endnu ikke foreligger, er det jo lidt meningsløst at sige det, som hr. Knud Erik Hansen – der gerne på dette felt vil udvise en fantastisk pro EU-vilje, men samtidig gerne vil holde fast i samme forbehold – gerne vil have os til at sige, at vi selvfølgelig tilslutter os det hele.

Vi er fuldstændig klare i mælet: Vi er tilhængere af et samarbejde omkring flygtninge- og indvandrerpolitik. Det er i dansk interesse, og vi deltager gerne på de vilkår, vi nu engang kan deltage på, men vi vil gerne vide både i enkelt-

heder på hvert enkelt forslag, hvad vi skal tage stilling til, og vi vil gerne have det i den sammenhæng, det er sat ind i, og så vil vi i øvrigt gerne have, at vi får fundet ud af, hvordan vi får den trailerkrog lavet med accept fra de andre, så vi kan hægte dantrailerne på på det her felt. Det er det, der er hovedopgaven, og det er det, der er signalet.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Frit svævende, det er vist det, man må sige om hr. Claus Larsen-Jensens svar på de spørgsmål, der er rejst i forhold til det konkrete forslag om familiesammenføring, som tegner sig.

I alle mulige andre sammenhænge – der har hr. Knud Erik Hansen jo fuldstændig ret – er der jo ikke noget problem i at få en vurdering af, om noget går i den rigtige retning eller ej. Og her har vi endda et forslag liggende foran os. Vi har endda fået et notat i Europaudvalget, som meget detaljeret beskriver, hvor forslaget adskiller sig fra de danske regler og de andre landes regler.

Vi har gennearbejdet det her på mange måder, og derfor må det da være muligt at få en vurdering. Og så siger hr. Claus Larsen-Jensen: Det er ikke meningsfyldt at oplyse, om vi kan lide det eller ej.

Jamen det er det da, hvis vi spørger og har en interesse i at få det at vide. Så er det vel meningsfyldt at oplyse Folketinget om det.

Så siger hr. Claus Larsen-Jensen: Vi må se på det i den sammenhæng, det kommer i, om vi har en interesse i at deltage. Hvad er det for en sammenhæng, det nødvendigvis skal komme i, for at man kan vurdere, om det er en fordel for Danmark eller ej?

For Dansk Folkeparti er det bestemt ikke en fordel for Danmark. Vi afviser det, som det ligger her. Vi vil gerne se noget langt mere stramt, hvis vi overhovedet skal overveje det, end det, der ligger her.

Det er da interessant for os at få at vide, om Socialdemokratiet synes, det er et godt udgangspunkt eller ej.

(Kort bemærkning).

Helge Bo Jensen (EL):

Tror hr. Claus Larsen-Jensen virkelig, at det kurdiske problem forsvinder fra Jordens overflade, fordi Tyrkiet af alle mulige andre grunde, handelsmæssige, strategiske grunde, skulle gå hen og blive optaget i EU på et eller andet tidspunkt? At det kurdiske folks menneskerettighe-

der ville blive respekteret af regimet i Tyrkiet? Eller for den sags skyld at alle andre nationale konflikter inden for EU-området forsvinder som dug for solen på grund af medlemskabet?

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg prøver igen. Jeg fik at vide, at man skulle have brug for at vide, hvilken sammenhæng det her indgår i. Altså det er jo helt klart. Det er jo formuleret gentagne gange, hvilken sammenhæng det indgår i. Det svarede hr. Claus Larsen-Jensen jo også på i hele ordførertalen, hvad det er for et behov, der er for at lave en fælles asylpolitik i Europa. Det er helt klart. Det er også helt klart, at vi selvfølgelig først kan tage endelig stilling, når vi ser det konkrete forslag.

Men spørgsmålet gik på, hvad Socialdemokratiet vil arbejde på. Det er jo heller ikke uvæsentligt for de andre EU-lande, at de ved, hvad Danmark arbejder henimod.

Det er jo derfor, vi på nogle af de andre områder har kunnet få indflydelse og har kunnet blande os, fordi de ved, at vi arbejder mod en aftale. Så kan de tage os alvorligt. Men hvis de ikke ved, om vi vil være med, eller hvad vi arbejder på, kan de da ikke tage os alvorligt.

Når hr. Claus Larsen-Jensen slår så meget på, at vi skal have indflydelse, er det her da et af de steder, hvor vi, hvis vi vil have lov at blande os, fordi der er andre, der skal høre på os, skal give en melding om, hvor vi vil gå hen.

Derfor: Hvad er det, der holder Socialdemokratiet tilbage i det her tilfælde? Hvad er det, der er grunden til, at politikken skal være anderledes end på de andre retslige områder?

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Jeg skal først sige til hr. Kristian Thulesen Dahl: De forslag, der kommer fra de andre lande, er ikke enkeltstående forslag. De ser samtlige forslag på dette område i en sammenhæng. Derfor er det rigtigst også at kende hele sammenhængen og indholdet, inden man tager en stilling.

Så må jeg sige til hr. Knud Erik Hansen, der spurgte, hvad det er, vi arbejder for: Jeg nævnte i mit svar før, at vi knokler rundt med at lave regler i forhold til at bekæmpe menneskehandelen; vi arbejder for regler, sådan at vi mindsker problemerne med flygtningetilgang fra andre lande; vi arbejder med, hvad det er for ting, hvilke vilkår det er, der i givet fald skal gælde.

På familiesammenføringsregelområdet har vi jo lavet et meget fint notat. Vi har fået en gennemgang, hvor man kigger på, hvordan det her forslag er i overensstemmelse med samtlige landes vilkår på forskellige områder.

Og der er nogle områder, bl.a. det med ret til familiesammenføring, hvor lang tid man skal have været i landet for at kunne gøre det, hvor forslaget adskiller sig markant fra det danske forslag. Der er andre områder, hvor vi ikke egentlig, havde jeg nær sagt, toner frem på den måde, men kører i den anden retning.

Det, jeg siger, er, at den melding, jeg har forstået, der er med hensyn til de foreløbige forhandlinger, der har været på familiesammenføringsområdet, går i retning af, at landene ikke helt er indstillet på at følge det her forslag. Og det, vi går efter, er, at vi da gerne vil have nogle fælles regler, der tilnærmelsesvis ligner vore egne, lige så vel som vi gør på andre områder. Det er jo det, det går ud på.

Den situation, vi kommer til at stå i til sidst med hvert enkelt forslag og forslagene som helhed, bliver: Vejer det tungest for os at holde os uden for det her, eller vejer det tungest, at vi får en parallelaftale med den pakke, vi i givet fald kan aftale med de andre? For de andre vil næppe acceptere, at vi kun plukker et enkelt eller to eller tre forslag ned fra hylden.

Det er den situation, vi er i, og derfor skal vi varetage danske interesser bedst muligt i hvert enkelt forslag.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Vil det sige, at vi ikke kan få at vide, hvad Socialdemokratiet mener punkt for punkt om dette arbejde, som er inden for EU, så længe ikke alle forslagene ligger foran os og vi kan se det sådan i en samlet pakke? Det var da en forunderlig måde at se på det på. Der var da ingen problemer tidligere – i hvert fald her i sen vinteren – med at forholde sig til enkeltpunkter.

Må jeg bede hr. Claus Larsen-Jensen meddele heroppefra, om han er citeret korrekt i Politiken den 7. februar om holdninger til familiesammenføringsforslaget, hvor han så i øvrigt ud fra en generel vurdering siger følgende: »I den praktiske verden er der ingen mulighed for, at vi adskiller os voldsomt fra de øvrige EU-lande. Hvis vi er mere lempelige, kommer det til at virke som en magnet på flygtninge og indvandrere, og hvis vi er skrappe, bliver det betragtet som hamrende usolidarisk af de andre lande«.

Altså det citat og det, vi har hørt her i dag, betyder jo, at vi må tro, at Socialdemokratiets holdning er, at Danmark skal lægge sig fladt ned og tilslutte sig. Og hvis det er det, Socialdemokratiet i dag vil formulere som respekt for forbeholdet, så synes jeg godt nok, vi er langt ude.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Der er netop ikke nogen, der lægger sig fladt ned. Vi følger tæt og detaljeret i Europaudvalget, i de øvrige respektive udvalg i Folketinget, i regeringen – alle steder, hvor vi overhovedet kan – hvad der sker udviklingsmæssigt på området. Og vi prøver i det omfang, det er muligt med vores tilstedeværelse ved møder, hvor vi sådan set ikke har samme status som de 14 andre, at påvirke det slutresultat, der kommer, så stærkt som vi overhovedet kan.

Og det, jeg har sagt til – jeg tror, hr. Kristian Thulesen Dahl refererede til Politiken – består jo sådan set bare i at kunne konstatere, at hvis 14 nabolande rundt om os vedtager fælles regler, så vil det påvirke os og resten af Europa uden for de 14 lande enormt. Det vil også gælde Norge, det vil gælde Island osv., og derfor vil vores variationsmulighed for at have andre regler være yderst begrænset.

Det kan man lide eller ej, men det er en kendsgerning i den virkelige verden, og derfor må vi i sidste ende gøre op med os selv, hvad loddet skal falde ud til fordel for.

Formanden:

Fru Birthe Rønn Hornbech som ordfører.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Flygtninge- og indvandrerpolitik i Danmark og tilstedeværelsen af de mange udlændinge her i landet er med rette et spørgsmål, som den danske befolkning er meget optaget af. Flygtninge- og indvandrerspørgsmålet er et emne, der i årevis har været genstand for drøftelse og initiativer.

Flygtninge- og indvandrerspørgsmål kan efter Venstres opfattelse kun løses ved en samlet politik i Europa. Den politik har Danmark desværre ikke større indflydelse på. Forbeholdet betyder nemlig, at det er de øvrige lande i EU-samarbejdet, der bestemmer, om Danmark overhovedet kan deltage i forberedelsen af retsakter, medmindre det er en følge af Schengenreglerne.

Det betyder altså, at der er en lang række sager på dette vitale EU-område, hvor Danmark

bogstavelig talt er sat uden for døren og kun kan stå pænt med hatten i hånden og håbe på at blive lukket ind. Det betyder, at EU kører videre i et tæt, forpligtende samarbejde, medens Danmark blot kan se til. Det er ikke tilfredsstillende.

Vi respekterer naturligvis forbeholdet. Kun en ny folkeafstemning med et positivt resultat kan ændre ved dette, men der skal ikke herske nogen tvivl om, at i lige så høj grad Venstre respekterer befolkningens afgørelse, i lige så høj grad ønsker vi, at forbeholdet afskaffes, så Danmark kan få maksimal indflydelse på EU's flygtninge- og indvandrerpolitik. Også en stor del af politisamarbejdet drejer sig jo netop om at dæmme op for illegal indvandring, kvindehandel og menneskesmugling. I de spørgsmål er vi ikke blot andenrangsmedlemmer af fællesskabet, nej, vi er kun med, hvis vi får lov af de andre lande.

Vi frygter, at konsekvenserne af de danske forbehold i de kommende år vil kunne mærkes i stigende grad. Der er måske nogle, der kunne forledes til at tro, at forbeholdet betyder, at Danmark selv kan vælge og vrage, hvilke initiativer vi kan tilslutte os, men sådan er virkeligheden jo ikke.

Som indenrigsministeren netop har redegjort for, så kan vi kun i Schengensamarbejdet bestemme, at der er retsakter, vi vil tilslutte os. Når det gælder den øvrige del af samarbejdet som f.eks. politisamarbejde med henblik på at dæmme op for grænseoverskridende kriminalitet og illegal indvandring, kan vi netop ikke vælge selv, de andre vælger for os. Og det er altså naivt at tro, at det øvrige Europas beslutninger ikke skulle have betydning for os.

Jo længere tid der går, jo mindre indflydelse får vi, og den dag, vi får ophævet forbeholdet, må vi altså acceptere det allerede bestående EU-regelsæt, hvis tilblivelse vi ikke har haft større indflydelse på. Enhver bør kunne se, at sådanne vilkår er utilfredsstillende for Danmark.

Vi ønsker altså i Venstre, at forbeholdet ophæves, så Danmark hurtigst muligt kan få mulighed for at være medbestemmende i den europæiske asyl- og flygtningepolitik og det forpligtende politisamarbejde om disse spørgsmål.

Ministeren har i dag beskrevet de mange initiativer, der er i gang i EU. Danmark er udenfor, og der er måske nogle, der tror, at det vil sige, at vi er fritstillede, men den fritstilling giver ikke frihed.

Flygtninge- og indvandrerspørgsmålet, den illegale indvandring, kampen om menneskesmugling og kvindehandel kan kun løses inter-

nationalt, for det er jo ikke noget, der stopper ved vore grænser, bare fordi vi formelt kan lave vore egne regler, for reelt kan vi netop ikke bestemme over en virkelighed, hvor problemerne er grænseoverskridende.

Man kan derfor frygte, at vi i større og større grad vil blive tvunget til blot at skrive af efter, hvad der vedtages i EU, uden at Danmarks stemme har lydt for fuld kraft. Jeg gentager: Det er ikke tilfredsstillende for Danmark.

Venstre har her i Folketinget fremsat beslutningsforslag om væsentlige ændringer af udlændingepolitikken. Vi foreslår på det lange sigt, at EU i fællesskab opretter tilholdssteder for asylsøgere i nærområderne. Vi ved, at f.eks. engelske ministre har luftet lignende synspunkter. Desværre er vi afskåret fra med fuld styrke at støtte disse engelske synspunkter i EU, som ville være til gavn for Danmark, fordi vi ikke i fuldt omfang er med ved forhandlingsbordet.

Der tales også i stigende grad om ligelig byrdefordeling i EU. Igen er Danmark ikke med for fuld kraft, selv om resultaterne af sådan en byrdefordeling naturligvis vil få betydning for os.

Uanset hvor meget vi respekterer det forbehold, som den danske befolkning har stemt for, må det ærligt siges: Forbeholdet er navnlig i flygtninge- og indvandrerpolitikken og det deraf følgende nødvendige politisamarbejde til skade for Danmark. Det er i Danmarks interesse, at vi bliver fuldgældigt medlem, så vi kan få indflydelse på den fremtidige EU-politik.

Vi vil i Venstre som opposition og i en kommende liberal regering arbejde på at få den folkelige forståelse for det nødvendige i, at det retlige forbehold ophæves.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil først starte med at takke fru Birthe Rønn Hornbech for så lysende krystalklart at have meddelt os alle, så det er til at forstå, at der er en meget klar sammenhæng mellem Schengens åbne grænser og det retlige forbehold. Det viser jo med al ønskelig tydelighed, at det flertal, som står bag Danmarks indtræden i den praktiske del af Schengensamarbejdet, burde have taget konsekvensen og spurgt befolkningen, om man ønskede det, og samtidig også ønskede at ophæve det retlige forbehold, for det er svært at have et forbehold og så i øvrigt have den frie bevægelighed, som er en følge af de åbne grænser.

Men ud over den tak må jeg sige, at resten af indlægget var det traditionelle, som vi plejer at

høre, og det overraskede mig, for jeg havde forventet, at fru Birthe Rønn Hornbech på Venstres vegne ville have fulgt op på det, som jeg har læst, at Venstres formand, hr. Anders Fogh Rasmussen, har sagt i februar måned om, at Venstre var imod familiesammenførselsreglerne og ville bruge forbeholdet til aktivt at modvirke de reglers gennemførelse i Danmark.

Når det nu ikke har været inde i ordførertalen, så bliver jeg nødt til at spørge fru Birthe Rønn Hornbech, om de ord, der var sagt i februar, stadig står ved magt, eller om de nu er taget af bordet, så Venstres oprindelige udtalelser på det område nu igen står ved magt, så vi kan få klarhed over det.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Nu er det jo ikke alt, vi her diskuterer, som er uskrevet. Der ligger faktisk nogle konkrete politikforslag, nogle konkrete direktiver, og jeg hørte ikke, at fru Birthe Rønn Hornbech nævnte noget om det, men udelukkende noget om forbeholdet.

Så jeg vil egentlig godt spørge fru Birthe Rønn Hornbech med hensyn til de direktivforslag, der ligger: Hvis det er dem, der bliver gennemført, er det så dem, Venstre vil mene, vi skal tilslutte os, eller skal vi så bruge forbeholdet til at sige nej? Eller har Venstre har nogle forudsætninger klar om, at vi ikke skal tilslutte os og dermed eventuelt bruge forbeholdet til at sige nej.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Ja, når det angår formen, så er det helt klart, at fru Birthe Rønn Hornbechs indlæg meget klart sagde, at Venstre ønsker at afskaffe forbeholdet, for forbeholdet er til skade for Danmark. Men den 7. februar sagde Venstres formand, hr. Anders Fogh Rasmussen, til Politiken, at Danmark har et forbehold, som betyder, at vi ikke er tvunget til at følge EU's regler, og den situation vil Venstre udnytte til at fastholde de skrappe danske regler. Det sagde Venstres formand.

Det kunne jo lyde som om, at Venstres formand faktisk var glad for, at vi havde forbeholdene, for derved fik han mulighed for at fastholde nogle regler, som han var bange for EU ellers ville gøre mildere.

Jeg vil gerne spørge: Hvad foretrækker fru Birthe Rønn Hornbech? At vi får ophævet forbeholdet og dermed får indflydelse på de fælles EU-regler, eller at vi fastholder forbeholdet, så

Venstre kan fastholde sin ret til at plukke i de forslag, de andre laver?

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg ville så frygtelig gerne hjælpe hr. Thulesen Dahl. Nu har vi stået sammen her i den ene Schengendebat efter den anden. Jeg ville frygtelig gerne helbrede hr. Thulesen Dahls traume med hensyn til Schengen. Jeg tror ikke, det er muligt.

Hr. Thulesen Dahl syntes, det var en meget traditionel tale. Jamen det var jo Venstres synspunkter, der blev fremført, og vi har ikke ændret synspunkt med hensyn til EU.

Hr. Knud Erik Hansen syntes, jeg talte for meget om forbeholdet. Nu var det det, der stod, forespørgslen drejer sig om. Og jeg tog ikke stilling til konkrete direktiver, der foreligger. Jamen vi kan godt tage hele øvelsen, som vi tog med den socialdemokratiske ordfører, forfra igen. Mit svar vil blive det samme hver gang, at vi tager altså stilling til de konkrete forslag, efterhånden som de ligger, og personlig så tror jeg nok, at jeg er kendt for at have den holdning, at jeg prøver at lade være med at udtale mig om noget, jeg ikke har begreb om. Og vi tager altså stilling, når tingene ligger der.

Så er der flere, der har spurgt, hvad meningen var med hr. Anders Fogh Rasmussens bemærkninger til diverse aviser. Hvis der er nogen, der tror, det kom helt bag på mig, at man spørger om det, så tager man aldeles fejl. Jamen vi har et forbehold, og vi ønsker det ophævet, men så længe det er der, kan jeg da ikke med hundrede halvtreds procent sikkerhed sige, at det aldrig vil blive aktiveret. Det kan jeg da ikke.

Det er ud fra det samme synspunkt som med hensyn til, hvad jeg kan sige om fremtidige direktiver, at det må tiden jo vise. Det må vi se fra situation til situation. Vi er jo i et rædselsfuldt dilemma, fordi der er andre, der ønsker det forbehold. Det er jo det, der er sagen. At vi er tvunget til at sidde på to stole, og det ønsker vi ikke. Vi ønsker at få den fulde indflydelse på, hvordan de direktiver skulle se ud.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

I forlængelse af hr. Kristian Thulesen Dahls spørgsmål vil jeg gerne stille et spørgsmål. Er det ikke sådan, at i virkeligheden medfører Schengenaf-talen og det fælles oplæg til flygtninge- og indvandrerpolitik, at vi i virkeligheden

bliver langt bedre til i fællesskab i Europa at bekæmpe illegal indvandring, menneskehandel, grænseoverskridende kriminalitet osv. osv., alt det, som Dansk Folkeparti traditionelt ikke bryder sig om?

Hr. Kristian Thulesen Dahl burde derfor i stedet være jublende tilhænger af noget sådant, fordi det kan være med til at løse de problemer, som vi ikke kan klare som enkeltnationer.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Ja, det kan være, at nu, hvor vi spørger fru Birthe Rønn Hornbech om adskillige ting, at indenrigsministeren kunne berige os med nogle tal om, hvor mange personer der er blevet snuppet som illegale i landet siden Schengen.

Tallene taler jo deres eget tydelige sprog. Og det er også et svar til fru Birthe Rønn Hornbech, som siger til mig, at vi kunne tage en debat, hvor hun måske kunne få mig kureret på det område.

Altså tallene taler i hvert fald det sprog, at der bliver taget markant færre. Det er nok ikke vurderingen, at der kommer færre ind, men der er bare færre, der bliver taget. Og det er langt færre. De officielle tal siger fire pr. dag i stedet for ti. Og de fire dækker endda over en ny definition af, hvem der bliver taget, også folk, der tidligere blev afvist ved grænsen, fordi man ikke havde de rigtige papirer med. Så det kan vi tage en debat om.

Men det, jeg spørger fru Birthe Rønn Hornbech om igen, og grunden til, at jeg tager ordet igen, er altså hr. Anders Fogh Rasmussens udtalelse dér i februar. Det var jo ikke, at han ikke med 150 procents sikkerhed kunne sige, at forbeholdet ikke på et eller andet tidspunkt ville blive aktiveret. Nej, det var et krystalklart udsagn om, at Danmark med hr. Anders Fogh Rasmussen i spidsen ville bruge det forbehold til at sikre, at de familiesammenførselsregler, som kunne tegne sig i horisonten, ikke ville blive gennemført for Danmarks vedkommende.

Det er jo noget helt anderledes håndfast, vi dér får at vide, noget, som jeg havde planlagt i dag at takke Venstre for. Og det var noget, der var i dyb modstrid med det, partiets EU-ordfører, fru Charlotte Antonsen, ganske få dage tidligere også i Politiken havde sagt ville være fuldstændig i strid med ånden og ville være asocialt, osv.

Det er derfor, at vi har lidt problemer med at finde ud af, hvad Venstre egentlig vil, og det er derfor, det er nødvendigt, at fru Birthe Rønne

Hornbech bruger andre ord end »med 150 procents sikkerhed ikke kan sige« osv.; men vi må vide, om det er det, hr. Anders Fogh Rasmussen siger på det tidspunkt, vi skal tage for gode varer, om det er det, fru Charlotte Antonsen siger et par dage før, eller om det er det, fru Birthe Rønn Hornbech siger nu.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Altså én ting er, hvis man som partirepræsentant har et dilemma, fordi man skal vælge mellem flere forskellige løsninger. En anden ting er, hvis man ikke kan forklare sit partis politik. Jeg synes, fru Birthe Rønn Hornbech har et problem.

Formanden for Venstre, som jeg må formode fru Birthe Rønn Hornbech har aftalt sine synspunkter med, siger, at Venstre vil udnytte forbeholdet til at fastholde de skrappe danske regler. Samtidig siger Venstres ordfører, at vi skal have ophævet forbeholdet; det er til skade for Danmark.

Hvis nu forbeholdet indebærer, at Danmark så tilslutter sig de øvrige 14 landes regler, som betyder en lempelse af de danske regler, hvad vil Venstre så gøre? Hvad vil Venstre?

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg vil godt i forlængelse af det, fru Elisabeth Arnold siger, spørge og så sige omkring det familiesammenførselsdirektiv: Vi har det, det ligger der. Og der ligger nogle ændringsforslag, som specielt for Danmark indebærer, at ca. 800 af de 12.000, der får familiesammenføring, nu ikke skal vente mindst 6 år, men nu skal de vente 1 år på at få familiesammenføring. Er det nok for Venstre til at ville sige nej til det direktiv? Eller hvad er det, der holder Venstre tilbage i forhold til at gå ind i familiesammenførselsdirektivet?

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Til hr. Larsen-Jensen kan jeg kun sige, at denne beskrivelse af Dansk Folkepartis traumer var jo en glimrende udpenning af det, jeg var inde på.

Jeg forstod overhovedet ikke den sammenhæng i hr. Thulesen Dahls spørgsmål mellem Schengen og det øvrige, jeg skulle have sagt i min ordførertale. Jeg forstod det simpelt hen ikke. For det er jo, som hr. Larsen-Jensen siger, og som jeg mange gange under Schengen-debatten har fremført: Vi mener altså, at det, som Dansk

Folkeparti til daglig elsker, forstærket politiindsats og alle de andre ting med Schengen, er en stor fordel.

Og det er jo hr. Thulesen Dahls traume og problem, at alle de stramninger, der finder sted med hensyn til internationalt politisamarbejde, EU-samarbejdet, må hr. Thulesen Dahl vende sig imod, bare fordi vi gør det sammen med andre lande. Men havde det været indenrigspolitik og dansk lovgivning, så ville hr. Thulesen Dahl have elsket det. Sådan er det jo det hænger sammen.

Med hensyn til spørgsmålet om familiesammenføringsdirektivet, ja, så foreligger der udkast 1,2,3 og 7 og 33, og det havde været dejligt, om vi havde været fuldgældigt medlem af EU, så vi havde haft en større indflydelse på forløbene. Men det har vi ikke, og derfor er vi altså nødt til at vente med at tage stilling, til der er et endeligt direktiv. Ingen beklager det mere, end vi i Venstre gør det.

Jeg tror ikke, vi kommer nærmere, hvad Politiken skriver om, hvad det ene Venstremedlem og hvad det andet Venstremedlem siger. Nu er det altså en debat i Folketinget, og der siger vi det, der er Venstres politik, nemlig at vi ønsker forbeholdet ophævet, og vi er i en tvangssituation bragt af dem, der ønsker det forbehold, som vi ikke ønsker. Derfor kan vi heller ikke udelukke, at vi, at når vi ikke får fuldstændig indflydelse på en proces, så på et tidspunkt vil sige: Nå ja, men så bruger vi det. Det kan vi ikke afvise, og vi kommer det ikke nærmere.

Den fg. formand (Grete Schødt):

Hr. Kristian Thulesen Dahl for en kort bemærkning, og det er den tredje og sidste i denne runde.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Hvad det ene og andet Venstremedlem går rundt og siger, kan vi ikke forholde os til, kan vi forstå på fru Birthe Rønn Hornbech. Jamen det er jo ikke bare sådan det ene eller det andet Venstremedlem. Det er partiets formand, som også udtaler sig i samme udgave af Politiken fra den 7. februar. »Vi er imod det direktiv, og vi vil bruge alle kræfter på at bekæmpe det«, siger han i en sammenhæng, der går ud på, at man vil bruge forbeholdet aktivt til at undgå det direktiv.

Der kan man altså tage håndfast stilling til det direktiv den 7. februar. Men i dag, her i slutningen af april, kan partiets ordfører, fru Birthe

Rønn Hornbech, ikke forholde sig til det, men kan da ikke med 150 procents sikkerhed sige, at det ikke vil blive aktiveret på et eller andet tidspunkt. Jamen det er da signalforvirring.

Og samtidig går hovedparten af talen altså ud på, at man skal fjerne det forbehold, som giver mulighed for at gøre det, Venstres formand her siger man skal. Forvirringen er total.

Og så må jeg bare sige til fru Birthe Rønn Hornbech med hensyn til Schengen: Jamen altså, som jeg har nævnt før, så taler tallene jo desværre det tydelige sprog, nemlig at der nu bliver pågrebet langt færre end dengang, da der var grænsekontrol. Grænsekontrollen har haft sin glimrende virkning, dengang den var der, og vi burde have den stadig væk.

Det kan vi tage en debat om, det anerkender jeg, på et andet tidspunkt. Jeg er sådan set mest interesseret i her at få hoved og hale i de Venstresynspunkter, der bliver meldt ud omkring det her familiesammenføringsforslag.

Den fg. formand (Grete Schødt):

Hr. Knud Erik Hansen for en kort bemærkning. Og det er den tredje og sidste i denne runde.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Fru Birthe Rønn Hornbech var meget inde på indflydelse og gav et billede af Danmark som toltalt uden indflydelse, fordi vi har forbeholdene.

Jeg vil sige, at Danmark vil være totalt uden indflydelse, hvis vi fortsætter den politik med, at man siger, at det her vil vi ikke røre. For det er det, Venstre siger, at det her vil vi bruge til, at vi ikke vil røre det, modsat de andre retlige områder, hvor vi klart melder ud og siger, at det her vil vi godt være med til.

Vi har jo fået den melding fra de andre lande, at de faktisk er interesseret i, at Danmark kommer med og vi dermed skal finde en aftale, og derfor lytter de også, selv om vi ikke har formel indflydelse. Det er jo den situation, vi er i på de andre retlige områder.

Men ved at komme med den melding, som både Socialdemokratiet og Venstre kommer med her, sætter vi os virkelig uden for indflydelse, den indflydelse, som fru Birthe Rønn Hornbech i virkeligheden endda meget gerne ville have.

Den fg. formand (Grete Schødt):

Fru Elisabeth Arnold for en kort bemærkning, og det er den tredje og sidste i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Ja, nu kan fru Birthe Rønn Hornbech jo svare, som hun vil, for vi får ikke lov at komme op igen, det siger Folketingets regler, som vi selv har vedtaget.

Jeg vil blot så gentage, at jeg synes ikke, jeg har fået noget ordentligt svar. Men jeg kan konstatere, at Venstre ønsker en fælles EU-politik for asyl og indvandring, og de ønsker en ophævelse af det danske forbehold. Det fremgår af Venstres hjemmeside. Så må det vel være Venstres politik.

Samtidig erklærer Venstres formand til dagspressen, at han ønsker det danske forbehold anvendt til at fastholde de specielle danske regler. Det er hykleri af værste skuffe, må jeg sige til fru Birthe Rønn Hornbech. På den ene side vil Venstre af med forbeholdene, men lige så snart der kommer et konkret forslag, vil man bruge forbeholdet til at slippe for at gennemføre forslaget. Det hænger ikke sammen.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg fik ikke før kommenteret hr. Thulesen Dahls vurdering af de tal, der foreligger med hensyn til, hvor mange der er taget ved grænsen, efter at Schengen trådte i kraft. Nu siger hr. Thulesen Dahl, at der er taget færre grænseoverløbere, altså må der være flere.

Hvis nu indenrigsministeren havde kunnet melde om, at politiet havde taget mange flere, lur mig, om hr. Thulesen Dahl så ikke også ville have sagt, at det var udtryk for, at der ville være mange flere.

Man kan bruge tallene fuldkommen, som man vil. Det hævdes, at tallene er steget i København. Det betyder altså så i hr. Thulesen Dahls regnskab, at der er færre grænseoverløbere, fordi der samlet er taget flere, der søger asyl i Danmark uden for grænserne. Sådan forstår jeg det. Og det er jo kedeligt, at hr. Thulesen Dahls regnestykke fører til, at der er færre grænseoverløbere. Det synes jeg var en god oplysning.

Så siger fru Elisabeth Arnold, at det står på Venstres hjemmeside, og så må det være Venstres politik, at forbeholdet skal ophæves. Ja, det synes jeg at jeg sagde meget klart. Og jeg kan ikke sige andet, end at hvis nogle synes, det er hykleri, så må de jo om det. Men det er altså en beskrivelse af virkeligheden, at vi er i den situation, at vi har nogle forbehold, Venstre ikke har ønsket, og derfor kan vi ikke deltage i processen og få den indflydelse, som vi ønskede.

Venstres forudsætning for at være med i EU var jo netop, at vi fik en maksimal indflydelse på, hvad der skete i en lang række forhold, som alligevel har betydning for Danmark, fordi man altså ikke bare kan hegne Danmark ind og så tro, at så kan man slippe for at handle med andre, og så kan man slippe for grænsehandel, og så kan man slippe for illegal indvandring. Sådan er virkeligheden, og det er den, jeg forholder mig til.

Den fg. formand (Grete Schødt):

Fru Lene Espersen som ordfører.

Lene Espersen (KF):

Konsekvenserne af det danske forbehold på retsområdet viser sig nu med stigende styrke. De danske ministre får i stigende grad svært ved at varetage Danmarks interesser i det internationale samarbejde i EU om asyl- og indvandringspolitik, politisamarbejde og civilretligt samarbejde.

Det skyldes, at vi i efteråret 1992 tog forbehold for det afsnit i Traktaten, som kaldes søjle 3. Vi deltager kun på mellemstatsligt niveau, det vil sige, så længe samarbejdet bliver holdt uden for det egentlige EF-samarbejde, hvor også EU's institutioner såsom EU-Parlamentet, Kommissionen og EF-Domstolen bliver inddraget.

Nu er sagen imidlertid den, at EU-landene med Amsterdamtraktaten i 1997 blev enige om i fremtiden at vedtage ændringer til mange af disse regler i netop den første søjle, hvor Danmark ikke kan være med på grund af forbeholdet.

Landene besluttede ved samme lejlighed at føre Schengensamarbejdet ind i EU-systemet.

Danmark, både regeringen og efterfølgende et flertal i befolkningen ved en folkeafstemning, bakkede op om disse ændringer i måden, vi samarbejder i EU på.

Vi mener da også i Det Konservative Folkeparti, at det er simpel logik, når vi har at gøre med grænseoverskridende problemer, at man med fordel søger at løse disse i fællesskab og med demokratisk kontrol. Det har bl.a. medført, at vi f.eks., når det gælder Eurodac, det fælles europæiske fingeraftryksregister, pænt må gå uden for døren og efterfølgende kopiere reglerne.

Jeg synes også, det er værd at fremhæve under denne her debat, at vi under hele Kosovokrisen på grund af vores forbehold jo reelt havde kneblet den daværende indenrigsminister, Thorkild Simonsen, så han ikke havde mulighed for at markere klare danske synspunkter om, at det

ville have været rimeligt at diskutere byrdefordeling imellem EU-landene.

På det ekstraordinære topmøde i Tampere var der endnu større fokus på netop de retlige og indre anliggender, områder, som det helt tydeligt havde Danmarks interesse at få indflydelse på. Og den konservative konklusion er simpel. Det retlige forbehold er til skade for Danmarks interesser, og enhver ansvarlig politiker bør arbejde på, at vi hurtigst muligt får dette budskab til at fæstne sig i befolkningens bevidsthed, så vi kan få en ny folkeafstemning, få afskaffet forbeholdet og genindtræde som fulgyldige medlemmer af EU.

Blandt de argumenter, som dengang i 1990'erne dominerede debatten i Danmark, var bekymringen om, at EU var ved at udvikle sig til et FBI-lignende fælles politi. Man var også bekymret for at gå i gang med opbygningen af et Fort Europa.

Men skeptikerne fik ikke ret. Eurosamarbejdet er i dag fastlagt i en fornuftig konvention, som sætter snævre grænser og regler for, hvordan landenes politistyrker skal samarbejde om efterforskning af organiseret international kriminalitet.

Og Fort Europa-skræks scenariet er også blevet modbevist i virkeligheden. Masser af lande søger nu om optagelsesforhandlinger i EU, og om et par år er de første ansøgere rent faktisk fulgyldige medlemmer af Unionen.

Konklusionen er derfor simpel. Det, vi tager forbehold over for, er ikke blevet til noget. Det, der derimod er blevet til noget, tror jeg givetvis ikke der er ret mange danskere der er forbeholdne over for.

Og vi står derfor i et ægte dilemma. Man kan vælge en hængeskøjeløsning, hvor vi folketingspolitikere og den danske befolkning overlader andre EU-lande hele initiativet. Det giver rene hænder i forhold til forbeholdet, men det fjerner alle spor af dansk indflydelse på den fælles politik, og det er ikke noget særlig godt udgangspunkt for en senere dansk tilslutning til samarbejdet.

Man kan også vælge en offensiv politik i EU, hvor vi på det uformelle plan og gennem kontakter til andre landes regeringer forsøger at påvirke, hvordan reglerne er blevet skruet sammen. Det giver langtfra en garanti, men dog en markant bedre mulighed for, at den endelige udformning af reglerne bliver i overensstemmelse også med danske synspunkter. Her skal vi selv-

følgelig være opmærksom på, at vi under ingen omstændigheder må beskyldes for atifle med forbeholdet, og derfor skal den danske indflydelse bruges med fuld respekt for de begrænsninger, som forbeholdet påfører os.

Vi skal altså vælge mellem at varetage Danmarks interesser eller forbeholdets interesser, og det er et demokratisk spændingsfelt, som ikke er så let endda at håndtere. I praksis er dette dilemma blevet meget nærværende for os med Kommissionens forslag til en fælles politik for retten til familiesammenføring. Forhandlingerne mellem landene er ikke nået så langt, at vi med sikkerhed kan sige, hvor de ender. Der er nogle, der taler for meget lempelige regler på nogle områder. Der er nogle, der taler for meget stramme regler og en restriktiv politik.

Det, som vi ved, er, at de fleste partier i Danmark ikke ønsker at lempe på reglerne for familiesammenføring. Familiesammenføringen omfang er i dag så stort, at det har karakter af være en ukontrolleret, uhensigtsmæssig indvandring til EU. Og hvis vi skal have indvandring, skal den foregå efter nogle hensigtsmæssige kriterier. Det er den danske holdning, og det er bestemt De Konservatives holdning til den sag.

Vores problem er jo blot, at de andre lande er meget lidt tilbøjelig til at lytte til de danske synspunkter. Man kan sige, at den danske indenrigsminister, Karen Jespersen, mest tjener forbeholdets interesse i denne her sag og kun i langt mindre omfang Danmarks, og det er jo lige præcis det, der er dilemmaet.

Derfor er vi altså i en situation, hvor vi naturligvis må veje disse to synspunkter op imod hinanden. Den endelige konservative stillingtagen både til det her direktivforslag og andre, må selvfølgelig afhænge af, hvordan den endelige udformning kommer til at se ud. Men jeg er for øvrigt meget enig med den socialdemokratiske ordfører i, at det, der for Danmark må være det allervæsentligste, jo er, hvordan det samlede regelkompleks kommer til at se ud. Under alle omstændigheder vil det jo være fornuftigt, hvis det samlede regelkompleks bliver noget, som de europæiske lande er enige om.

Min klare opfordring til regeringen og til ministrene skal derfor også være, at vi skal varetage Danmarks interesser i EU, men den bedste måde, vi gør det på på længere sigt, er ved at afskaffe det danske forbehold.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil gerne spørge fru Lene Espersen, om hun kan bekræfte, at et par dage efter, at hr. Anders Fogh Rasmussen gik på banen omkring Venstres ændrede holdning – som nu er tilbage igen, kunne jeg forstå på fru Birthe Rønn Hornbech – gik den konservative formand, hr. Bendt Bendtsen, ud for at overtrumfe og luftede det meget traditionelle synspunkt fra konservativ side, at hvis der kom så mange forslag på flygtninge-indvandrerområdet i EU, som var uappetitlige for De Konservative, kunne han tænke sig at blive tilhænger af forbeholdet.

Jeg gik i hvert fald i ganske få timer og var utrolig glad, men pludselig så jeg lidt senere, at det så blev, ja, ikke dementeret, men rettet til, at De Konservative alligevel var tilhængere af, at forbeholdet kom væk, men var tilhængere af, at forbeholdet, mens det bestod, blev brugt imod det her familiesammenføringsdirektiv, som man forholdt sig klart til.

Det vil jeg gerne have en kommentar til.

(Kort bemærkning).

Helge Bo Jensen (EL):

Fort Europa er ikke blevet til noget, hører vi nu. Jeg synes, det er en særpræget konklusion på baggrund af, at f.eks. Tamperetopmødet bliver nævnt, hvor man snakker om at hjælpe myndighederne i disse lande uden for Europa til at blive bedre i stand til effektivt at bekæmpe menneskesmugling og klare deres tilbagebetalingsforpligtelser over for EU f.eks. Og så kan man læse i State Watch her i foråret, at EU under Lomé-forhandlingerne har afpresset de her lande i Afrika og Caribien til at acceptere en tilbagebetalingsforpligtelse: folk, der bliver udvist fra EU, skal de her lande tage imod, også selv om det ikke er deres statsborgere. Det har man brugt i en forhandling, hvor der har været op imod 100 mia. dollars i handel på spil for de her lande; der har man tvunget dem til at acceptere sådan en betingelse.

Er det ikke et udtryk for, at Europa er ved at lukke sig om sig selv, at Fort Europa er ved at blive en realitet? Der er faktisk flere og flere mennesker, der bliver lukket ude, og mange dør på vej til det lukkede Europa. Er det ikke et udtryk for, at Fort Europa faktisk er ved at blive til noget?

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg vil også komme med en kommentar om Fort Europa. Fort Europa går jo på, at man lukker grænserne, ikke at man tager de andre lande med, men man lukker grænserne for dem, der ikke er med i EU.

Jeg vil godt stille fru Lene Espersen to spørgsmål omkring indflydelse, for det var jo meget centralt. Nu har vi forbeholdene, og hvis Det Konservative Folkeparti nu vil optimere den danske indflydelse, er det så fornuftigt, at man ikke melder ud, hvad Danmark godt vil arbejde for?

Er det ikke sådan på de andre retslege områder, at vi faktisk godt har kunnet få indflydelse, fordi vi har meldt ud, at vi godt ville være med, og at vi godt ville arbejde på at være med? Ville det ikke være en fornuftigere strategi i stedet for at stå heroppe, som De Konservative og Venstre nu gør, og sige: Vi ved ikke rigtig, vi vil afvente og se det hele, før vi overhovedet kan give de andre lande en besked? Det var det ene spørgsmål.

Det andet spørgsmål er omkring familiesammenføring: Vil det, at der i familiesammenføringsdirektivet ligger en regel om, at udenlandske statsborgere nu ikke skal vente i mindst 6 år, men i 1 år – det drejede sig i år 2000 om 800 ud af de 12.000 familiesammenføringer – være nok for De Konservative til at sige nej til at gå ind i en fælles asyl- og indvandrerpolitik, som nu er forelagt fra Tampere med direktiverne?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg er for det første meget enig med fru Lene Espersen i, at forbeholdet burde ophæves. Den klare besked synes jeg da vi kan konstatere. Men jeg har et par enkelte spørgsmål.

Det første er i forbindelse med Kosovo, hvor fru Lene Espersen sagde, at det ville have været godt, hvis der havde været en byrdefordeling, det skulle man jo have haft. Men jeg vil gerne bede fru Lene Espersen kommentere, hvordan det kan være, at Norge og Tyrkiet var de første til overhovedet at tage flygtninge fra Kosovo.

Der er jo intet, der forhindrer Danmark som EU-medlemsland med eller uden forbehold i at tage vores gode og rigelige del af nødstedte fra Kosovo. Det var der jo ikke noget som helst i vejen for. Vi kunne simpelt hen lave vores egen politik på området. Der kan man ikke skyde det ind under, at EU jo manglede en byrdefordeling,

og så derved sige, nå ja, så kan vi ikke gøre noget som helst.

Det sidste, jeg vil sige, er så også om familiesammenføringerne: Mener fru Lene Espersen det virkelig alvorligt, at det er et problem, at der hvert år er flere tusinde danske statsborgere, der gifter sig med udlændinge? Skal det være et problem, at der måske er 3.000-4.000 danske statsborgere, som har den frækhed at gifte sig med udlændinge, som de gerne vil bo sammen med i deres eget fædreland, nemlig Danmark. Er det et problem?

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Først til hr. Kristian Thulesen Dahl: Nu er det måske ikke alle hr. Kristian Thulesen Dahls hjerneceller, der er helt spritnye, men det er sådan set ikke særlig lang tid siden, hr. Kristian Thulesen Dahl sidst stillede mig det spørgsmål, og svaret er ikke blevet anderledes.

Svaret er nemlig det, at Det Konservative Folkeparti ønsker forbeholdet afskaffet, og hr. Kristian Thulesen Dahl ved udmærket godt, at den konservative partiformand kort tid efter fik klarlagt og klargjort over for Ritzau præcis, hvilken sammenhæng tingene skulle ses i. Derfor synes jeg faktisk, at det er decideret frækt at komme op og stille det spørgsmål igen. Det er én gang for alle afklaret.

Så er der nogle spørgsmål omkring det her med Fort Europa. Det er jo fuldstændig korrekt, hvad hr. Knud Erik Hansen siger, at det er et helt andet spørgsmål, det drejer sig om. Tværtimod synes jeg faktisk, at det, der var diskussionen, hvis der er nogen, der erindrer tilbage til starten af 1990'erne, var den her frygt for, at det bare var det rige vestlige Europa, der ligesom skulle rotte sig sammen og lave nogle ting og ikke åbne op udefra.

Der synes jeg faktisk, at udvidelsen af EU med Øst- og Centraleuropa og de baltiske lande er et rigtig godt eksempel på, at man ikke er lukket, men at man tværtimod er meget åben og gør, hvad man kan for at få samlet Europa igen. Og det er jo i den sammenhæng, mine bemærkninger skulle ses.

Derfor tror jeg også, at den bedste måde, vi hjælper de øvrige lande på, tredje verdenslande – nu var der en lang snak om Loméforhandlingerne – bl.a. er ved at presse på i forhold til frihandelsbestrebelsene, i forhold til at åbne vores markeder. Og selv om det, Udenrigsministerrådet for kort tid siden blev enige om ikke

var så godt som det, vi fra dansk side gerne havde set, var det trods alt et skridt i den rigtige retning om at åbne markederne. Så jeg kan altså ikke genkende det dér nærmest gidselbillede, der blev tegnet før på området.

Til fru Elisabeth Arnold: Min henvisning til byrdefordelingsdiskussionen gik på, at da – om jeg så må sige – bølgerne gik højt omkring Kosovo, var der blandt mange EU-lande en frustration, fordi der var nogle lande, der lukkede fuldstændig af, overhovedet ikke ville hjælpe de her midlertidige flygtninge. Der var andre lande, der påtog sig deres forpligtelser, og ved den lejlighed sagde daværende indenrigsminister Thorkild Simonsen: Hvor ville det have været pragtfuldt, hvis vi med Amsterdamtraktaten i hånden kunne være gået ned til vores kolleger og sagt: Hvorfor benytter vi ikke den artikel, der er om byrdefordeling, til at få fat på den her problemstilling fra starten af, så der ikke er nogle lande, der skal trække et tungt læs og andre, der bare sidder med hænderne i skødet?

Det ville have været godt, men det havde altså krævet, at det retslige forbehold ikke havde været eksisterende i Danmark, og det er klart det bedste.

Endelig til hr. Knud Erik Hansen omkring det med indflydelsen: Naturligvis skal Danmark bruge vores indflydelse, men vi skal selvfølgelig også være så varsomme, at der ikke bliver sået tvivl om, at forbeholdet bliver overholdt. Og i denne her sag er det meget, meget vanskeligt for Danmark, fordi de andre lande ved, at Danmark jo ikke sådan pr. automatik bare tilslutter sig hvad som helst. Vi vil gerne have indflydelse på tingene.

Jeg håber på, at man laver et fælles regelsæt til sidst på asylområdet – og det er jo ikke kun det ene direktiv, men det er den samlede pakke, som hr. Claus Larsen-Jensen også nævnte – jeg håber, at man får lavet nogle regler, som ser fornuftige og rimelige ud. Det vil helt klart være i alles interesse, at man gør det. Det er vel nok ærgerligt, at Danmark ikke sidder med ved bordet, så længe reglerne skal vedtages i enstemmighed. Det havde givet os ulige mere indflydelse på reglerne, hvis forbeholdet havde været afskaffet.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil gerne spørge fru Lene Espersen, hvorfor hun ikke svarer fru Elisabeth Arnold på det spørgsmål om, hvor det giver problemer, at dan-

ske statsborgere gifter sig og skal have familiesammenføring.

Mig bekendt er det da er et stort problem for integrationen af tyrkerne f.eks. i Ishøj, at 60 ud af 62 ægteskaber i tredje generation er indgået med folk fra Tyrkiet, som er bosiddende i Tyrkiet, som herefter skal familiesammenføres til Danmark. Det er da et stort problem at få dem hevet ud af den kultur, de er i, og gjort dem til en del af det danske samfund. Der er da masser af sådan nogle eksempler, man kunne hive frem som svar, og der savner jeg svar fra fru Lene Espersen.

Så synes fru Lene Espersen, at det er decideret frækt, at jeg kan finde på at læse i Ritzau og i Jyllands-Posten, hvad den konservative partiformand har ment om det spørgsmål, vi diskuterer i dag. Jamen jeg indledte faktisk hele den her debat med at forklare også fru Lene Espersen, hvis hun var her til stede i salen på det tidspunkt, at min baggrund for at lave den her debat var at få klarhed over partiernes holdninger, fordi der i februar herskede total uklarhed om det.

Da var det afgørende nye, hr. Bendt Bendtsen kom med, også i forhold til Venstre, at man ikke bare sagde, at man ville bruge forbeholdet aktivt til at undgå familiesammenførselsreglerne, men sagde, og nu citerer jeg – det kan så være et fejl-citat; jeg har forstået på Ritzau, at det ikke er det, men det kan jeg jo blive belært om – »Hvis der bliver lavet noget, som er os dybt imod på dette område, så vil jeg da ikke afvise, at det vil betyde, at min stillingtagen«, altså til forbeholdet, »er anderledes til en ændring i den sidste ende«.

Er det et fejl-citat? Er det det, der er tale om her?

(Kort bemærkning).

Helge Bo Jensen (EL):

Nu er det jo altså desværre sådan, at et fort er et fort, et Fort Europa er et fort, uanset hvor murene går, uanset hvor stort det er. Så det afgørende er, hvordan man behandler omverdenen. Og det er dér, vi ser en lang række faresignaler. Man gør alt, hvad man kan for at bremse strømmen af flygtninge og asylansøgere udefra til EU-området, og det kan man, uanset hvem der har spritnye hjerneceller eller ej, læse om så sent som i Politiken i dag, at EU optrapper indsatsen for at standse strømmen af såkaldt illegale indvandre-re, der kommer ind i EU via Balkan; f.eks. udstationeres officerer rundtomkring for at forebygge, som man siger.

Summa summarum: Man gør det vanskelige-re for folk, forfulgte mennesker, folk i nød at komme til Europa, og ganske mange af dem omkommer jo faktisk også på vej til Europa. Det er den udvikling, der er bekymrende, og det er da Fort Europa, der bliver bygget op.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Nu var det spørgsmål, som hr. Kristian Thulesen Dahl nævnte at jeg havde stillet, og bad om svar på, ikke helt dét, jeg havde stillet.

Jeg bad om at få en forklaring på, om det virkelig var et problem, at der hvert år var adskillige tusinde danske statsborgere, som giftede sig med udlændinge. Som sjettegenerationsindvandrere bliver jeg nødt til at spørge, om det virkelig er sådan, at jeg skal være flov over, at jeg har tipoldeforældre, som har været født i udlandet, og som jeg derfor skylder min tilstedeværelse her.

Så vil jeg godt sige om Kosovodiskussionen, at jeg kan glæde mig over, at den konservative ordfører også indimellem er næsten tæt på at diskutere substans og ikke kun form.

Jeg vil gerne spørge, hvordan Det Konservative Folkeparti stiller sig til forslaget fra EU om fælles regler for massetilstrømning af flygtninge, f.eks. som vi havde det i forbindelse med Kosovo, og som vi også havde det tidligere i 1990'erne fra Balkan. Hvordan stiller Det Konservative Folkeparti sig til, at vi får nogle fælles regler for, hvordan vi håndterer meget store pludselige tilstrømninger af flygtninge, som asylsystemerne i de forskellige lande simpelt hen ikke kan klare? Hvad siger Det Konservative Folkeparti til det? Det ville jeg være meget interesseret i at høre.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Fru Lene Espersen nævnte, at vi skulle være påpasselige med at overholde forbeholdene; det er vi ikke uenige i. Men hvor er problemet i det her tilfælde? Det retslige forbehold har den karakter, at vi selv har indflydelse på, om vi vil deltage på mellemstatsligt plan, men vi kan deltage på indholdet; der er ikke nogen begrænsninger med hensyn til, at vi kan deltage på indholdet.

Så jeg vil godt lige høre, hvor problemet ligger i den her forbindelse. Jeg mener ikke, at der er problemer i den her forbindelse med, at vi kan deltage, hvis vi vil. Vi kan bare ikke blive påbudt nogen ting, men vi kan deltage, hvis vi selv vil.

Jeg vil godt spørge igen, for jeg har lidt svært ved at forstå, hvad det egentlig er, der gør, at den her sag skal være så meget anderledes, når man ikke går ind i indholdet: Jeg forstod lidt på fru Lene Espersen, at det, at der var nogle regler om familiesammenføring, var et problem. Er det det, der gør, at Det Konservative Folkeparti ikke melder klart ud og ikke synes, at vi skal forsøge at få indflydelse ved at melde ud, at vi godt vil arbejde på at være med?

Det at 800 udenlandske statsborgere, der bor i Danmark, nu ikke skal vente i mindst 6 år, men efter forslaget kun skal vente i 1 år, er det det, der gør, at Det Konservative Folkeparti på forslaget om familiesammenføring tager det her forbehold og siger: Nu skal vi endelig vente og se det hele, i stedet for at sige: Nu vil vi egentlig godt arbejde på, at Danmark kommer med på en samlet pakke omkring det her?

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Først til hr. Kristian Thulesen Dahl omkring familiesammenføring og omkring de regler, der er i dag: Vi er ikke tilfredse med de regler, der er i dag i Danmark. Og det håber jeg hr. Kristian Thulesen Dahl har forstået via de mange debatter, vi har haft. Vi synes simpelt hen, at der er et behov for at få strammet reglerne op på det her område. Så skulle det vist ligge forholdsvis klart.

Med hensyn til citaterne fra hr. Bendt Bendtsen bliver jeg altså nødt til at sige til hr. Kristian Thulesen Dahl – vi havde den her diskussion for en måned siden – at hr. Kristian Thulesen Dahl jo udmærket godt ved, at hr. Bendt Bendtsen efterfølgende har præciseret, at det ikke var forbeholdsforbeholdsdiskussionen, men det var forbeholdsdiskussionen over for det forbehold om familiesammenføring, som det Ritzau-interview drejede sig om.

Derfor var hele diskussionen dengang, de efterfølgende dage og vel egentlig også i dag: Hvad er partiernes stillingtagen til et direktiv, der for øvrigt vil komme til at gennemgå 50 ændringer, før det overhovedet bliver vedtaget? Hvad var den oprindelige model, og hvad er De Konservatives og andre politiske partiers holdning til det?

Vi synes, at der var nogle ting i det familiesammenføringsdirektiv, som blev fremlagt; det ikke var særlig godt. Der var faktisk en hel del ting og ikke kun den ene, som hr. Knud Erik Hansen her fremhæver; der var mange ting, vi

ikke synes var i overensstemmelse med det, der er konservativ politik, men vi erkender, fordi vi er realister, og fordi man skal se det her i et langsigtet perspektiv, at på længere sigt håber vi da, at det direktiv sammen med en masse andre direktiver, der vel skal lave en samlet politik på området, bliver udformet på en sådan måde, at det også kan indeholde De Konservatives synspunkter, når det gælder familiesammenføring, og være et samlet regelsæt, som er fornuftigt for hele Europa. Sådan er det.

Med hensyn til hele den her diskussion om folk i nød ved jeg faktisk ikke rigtig, hvad det er, man henviser til, for Det Konservative Folkeparti er ikke tilhænger af det, der på et tidspunkt var udviklingsministerens politik: at alle, der var fattigdomsflygtninge, bare kunne komme til Europa og her til landet og få lov at være her; det mener vi ikke er fornuftigt.

Tværtimod ser vi sådan på det, at for mange af de mennesker, der flygter, vil vi egentlig gerne få skabt så gode og rimelige vilkår, at de bliver i deres hjemland, at de overhovedet ikke har behov for at flygte. Og måden at gøre det på er ved at skabe vækst og velstand for dem, give dem økonomisk fremgang, hjælpe til, at kvinderne får en uddannelse, således at befolkningstilvæksten ikke gør, at de bliver holdt fast af fattigdomsåget.

Det er det, der er den helt store udfordring. Lappeløsningen er jo bare at sige: Jamen lad os åbne op for, at nogle flere kan komme hertil. Det er ikke det, der løser problemet effektivt på længere sigt.

Jeg beklager, at jeg ikke kan nå at svare hr. Knud Erik Hansen yderligere, men der er altså fire, der stiller spørgsmål til mig i hver runde, så jeg har ikke mulighed for at kommentere det hele; lampen har været rød i et stykke tid.

Den fg. formand (Grete Schødt):

Fru Elisabeth Arnold for en kort bemærkning, og det er den tredje og sidste i denne runde.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Ja, det ved jeg.

Det er et meget kort og præcist spørgsmål. Nu bliver det helt krystalklart, at fru Lene Espersen gerne vil have skrappe regler for familiesammenføring. Samtidig sagde hun to sætninger længere henne, at hun gerne ville have fælles EU-regler. Hvad foretrækker fru Lene Espersen:

Skrappere regler for familiesammenføring eller fælles regler for familiesammenføring?

Den fg. formand (Grete Schødt):

Hr. Helge Bo Jensen for en kort bemærkning, og det er den tredje og sidste i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Helge Bo Jensen (EL):

Den konservative ordfører siger, at ikke alle skal hertil. Det er jo en klar melding. Det er vækst og velstand og forskellige andre gode ting, der skal til i den tredje verden. Det er også fine synspunkter, men hvad er meningen? Går De Konservative ind for, at ingen skal hertil, synes De Konservative, at det er en positiv udvikling, at murene omkring Fort Europa bliver så høje, at fattige mennesker i den tredje verden, der flygter fra nød og elendighed, skal betale prisen, og prisen er deres liv?

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Først til hr. Helge Bo Jensen: Jeg synes bestemt, det er en høj pris, de mennesker, der forsøger at flygte, betaler, og derfor er min pointe også, at det allerbedste, vi kan gøre, er at sørge for, at de ikke har behov for at flygte. Det er den allerallerbedste måde, vi kan hjælpe mange af de mennesker på.

Til fru Elisabeth Arnold, som også tidligere spurgte til masseflygtninge: Jeg er sådan set åben over for, at EU laver et fælles regelsæt i det tilfælde, at der udbryder borgerkrig, eller hvad ved jeg, i et eller andet land, hvor der lige pludselig er en voldsom tilstrømning af flygtninge. Det, der så bare er den konservative betingelse, er, at de får midlertidig opholdstilladelse og ikke efter et par år får lov at blive her permanent.

Vores holdning er sådan set, at mennesker i nød skal hjælpes, men den dag, nøden ikke er der længere, den dag, der er fred og ro i deres land, synes vi, at de skal vende hjem og hjælpe med til at genopbygge deres land.

Så hvis det er sådan, at de to synspunkter kan sammenholdes – sådan er det i Tyskland – er vi sådan set åbne over for det. Europa kan ikke lukke øjnene for verdens problemer og verdens sorger; Europa skal også være med til at tage sin del af ansvaret.

Så spørger fru Elisabeth Arnold, om jeg er tilhænger af skrappe regler herhjemme eller er tilhænger af fælles regler. Det er jo lidt sådan en

diskussion, der ikke har noget som helst sort og hvidt svar, for som udgangspunkt mener Det Konservative Folkeparti, at forbeholdet skal afskaffes, og dermed er vi også tilhængere af, at der skal være fælles regler, men i den konkrete sag bliver man jo nødt til at vente og se, hvordan udspillet bliver i sidste ende, før man kan tage endelig stilling til, om man synes, det er noget, der er fornuftigt for Danmark at tilslutte sig eller ej.

Det svarer fuldstændig, vil jeg gerne sige til fru Elisabeth Arnold, til den diskussion, vi har, når vi taler om indre marked-regler. De fleste her er tilhængere af det indre marked, men det hænder altså, at der kommer et forslag, der går Danmark imod, og som vi stemmer imod, og sådan er det. Selv om man godt kan hylde principperne og de langsigtede perspektiver, sker det altså, at der en gang imellem dumper et forslag ned, som man ikke kan tilslutte sig. Og den nuanerede, brogede verden eksisterer også, når det drejer sig om de retslige og indre anliggender.

Så spørger hr. Knud Erik Hansen om forbehold og forbeholdsbegrænsninger. Det, der er problemstillingen i Danmark, og det, som alle de andre lande ved, er, at vi kun er med ikke engang på en halv billet, men måske på en tiendedel billet, vil jeg gerne sige til hr. Knud Erik Hansen.

Jeg synes ikke, det er ærligt i forhold til den danske befolkning, at et parti som SF både blæser og har mel i munden, for det er jo det, der er tilfældet. Den ene dag bilder SF befolkningen ind, at vi har det her forbehold, uha, vi kører vores eget løb, og den næste dag går SF ud og er egentlig fortalende for, at vi gør hundrede procent, hvad Europa-Kommissionen giver os besked på, og det synes jeg ikke er et godt udgangspunkt.

Jeg har det nu engang bedst med, at den danske indflydelse bliver brugt hundrede procent, specielt hvis vi skal have regler, der er fuldstændig ensartede i forhold til det, de andre lande har.

Derfor er det, der tjener danske interesser bedst under alle omstændigheder, under alle forhold, at vi får fjernet forbeholdet, så Danmark sidder med ved bordet, tager medansvar for de ting, der sker, og sådan at vi har mulighed for at sige fra, hvis der er nogle regler, som vi mener udvikler sig i en forkert retning. Den mulighed har vi ikke fuldt ud i dag; det er konsekvensen af vores forbehold.

Den fg. formand (Grete Schødt):

Hr. Knud Erik Hansen for en kort bemærkning, og det er den tredje og sidste i denne ombæring.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg bliver nødt til at kommentere den bemærkning om at blæse og have mel i munden, for det synes jeg ikke er tilfældet her.

Det er klart, at i forhold til det militære forbehold, i forhold til ØMU-forbeholdet, hvor det drejer sig om et forbehold på indhold, er det retslige forbehold ikke et forbehold på indhold, men på form, og på, hvorledes vi kan være med.

Derfor er det ikke at blæse og have mel i munden at sige, at vi har lov til at bestemme selv på et så væsentligt område som det retslige område, og samtidig sige, at her er der nogle områder, vi godt vil være med til, her er der nogle områder, som vi synes det er væsentligt bliver løst på fælleseuropæisk plan. Det er en del af forbeholdet, og jeg synes, det er ærligt at sige, at det er måden at være med på, og det er den måde, vi er med på; det er vores måde. Når vi ser, at der er nogle ting, der skal løses på fælleseuropæisk plan, og det er nødvendigt, så er det klart, at vi også godt vil støtte det, og det er det, der er tilfældet her.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Jeg kan forstå, at SF's holdning nu er, at forbeholdet skal ændres. Det må jo være en logisk konklusion af det, hr. Knud Erik Hansen siger.

Men så må jeg for øvrigt sige til hr. Knud Erik Hansen, at det ikke er korrekt. På forsvarsforbeholdet har SF nogle gevaldige og voldsomme problemer. På det forbehold kan jeg i hvert fald erindre ved mindst én lejlighed, at SF har haft den holdning, at Danmark ikke skal sende soldater ned og hjælpe de andre lande med at udføre en krisestyringsopgave, men SF har ingen problemer med efterfølgende at sende pengene. Se, dér er der jo virkelig, virkelig, virkelig tale om slinger i valsen, når det gælder hele forbeholdsdiskussionen.

Derfor er det rene snit under alle omstændigheder, hvad enten vi taler flygtninge- og asylsamarbejde, eller vi taler forsvarsforbehold, at vi skal have de forbehold til afstemning og få dem afskaffet, så Danmark får en mulighed for at påvirke tingene hundrede procent, og så Danmark viser vilje til at påtage sig et ansvar sammen med de øvrige EU-lande.

Det, der jo er et af de store problemer for Danmark i dag, er: Hvad er det for et signal, vi sender fra dansk side, når vi står med vores fire forbehold i hånden? Jo, vi sender det signal, at vi sådan set har nok i os selv, når det gælder de områder, at det bare er de andre lande, der må gå foran og lave nogle regler, og så kan vi som kræmmere sidde efterfølgende og vurdere, om vi skal det ene eller det andet. Det er konsekvensen af forbeholdet, og der er ingen, der kan pålægge et land at kopiere regler, når man ikke har haft nogen indflydelse på dem. Derfor er det rene snit og den rene diskussion her: Vil man af med det forbehold eller ej?

Det er præcis det, diskussionen handler om, og ikke så meget et tilfældigt direktiv eller ej. Det er en ren drillediskussion, og det er der ikke særlig mange perspektiver i. Derimod er der langsigtede perspektiver i at få lavet et fælles regelsæt, men forudsætningen for, at Danmark helt og fuldt kan tilslutte sig det og virkelig få indflydelse, er altså, at vores forbehold bliver fjernet.

Den fg. formand (Grete Schødt):

Hr. Knud Erik Hansen som ordfører.

Knud Erik Hansen (SF):

Det er ikke kun i Danmark, at indvandring og flygtninge er et væsentligt emne, det er et af de store spørgsmål i EU og i de andre lande, og det bliver også en af de vigtige opgaver, som EU skal tage sig af på forskellig vis.

EU startede sin flygtninge- og indvandrerpolitik med en række initiativer, der har berettiget EU til betegnelsen Fort Europa. Det har først og fremmest bestået i at lukke Europas grænser, så det bliver svært at komme ind i EU som asylansøger, og det har man gjort så meget, at UNHCR er begyndt at udtrykke betænkeligheder ved den politik, som EU fører.

Det nye, og det er så grunden til, at vi diskuterer sagen i dag, er, at EU også er begyndt at interessere sig for, hvorledes man behandler asylansøgere og indvandrere, der kommer ind i landene.

Det centrale indhold i det direktivforslag, der er på vej, er at sikre asylansøgere og tredjelandes statsborgere nogle minimumsrettigheder, og det er vigtigt af to grunde:

For det første betyder et fravær af disse fælles minimumsrettigheder, at nogle lande kan og nok også vil spekulere i dårlige forhold for asylansøgere og tredjelandes statsborgere og derved

håbe, at det kan mindske antallet af personer, der vil søge ind i landene. Det vil for os at se skabe en helt uværdig konkurrence landene imellem i EU.

For det andet ser vi i SF det nye direktivforslag som en mulighed for, at EU-landene i praksis lever op til indholdet i menneskerettighedskonventionerne og især i flygtningekonventionen.

Som udspillet ligger nu, betyder det minimumsregler for retssikkerheden og for Danmark bl.a., at det skal være muligt at anke et afslag på asyl til en domstol. Det betyder, at tredjelandes statsborgere efter 1 år kan få familiesammenføring.

For Danmark har det ikke den store betydning i tal. Det ville sidste år have betydet, at i 800 af de 12.000 familiesammenføringer ville ventetiden på familiesammenføring have været kortere. Men det vil nok have stor betydning for dem, der bor her.

Det kan måske også komme til at betyde, at tredjelandes statsborgere kan få ret til at flytte rundt i Europa, når de har boet her i 5 år, på samme vilkår som statsborgere i EU, og det betyder grundlæggende, at de skal forsørge sig selv, men at de kan flytte rundt, og at de ikke kun kan bo i et land.

Det vil igen ikke betyde meget i tal, men for dem, der kan finde arbejde eller andre væsentlige grunde til at flytte, vil det være væsentligt, at de får denne rettighed. Og vi synes, det er urimeligt, når folk har boet i et EU-land, at de ikke også får samme rettigheder som andre statsborgere i landene.

Der er også andre tunge emner på spil. Der er i de forskellige lande meget forskellig praksis med hensyn til, hvorledes man behandler de facto-flygtninge, det vil sige dem, der ikke opfylder konventionens betingelser for flygtningestatus, men uanset det er forfulgte. De får i de forskellige EU-lande meget forskellig status, og i nogle lande bliver de en slags andenrangs statsborgere. Det er også på sigt uholdbart, og det kan også skabe konkurrence landene imellem.

Det er klart, at man ikke endelig kan sige, om Danmark skal tilslutte sig indholdet af direktiverne. Det er f.eks. også vigtigt at vide, om de her direktiver på sigt betyder, at reglerne for sociale sikringsordninger, der er vedtaget efter artikel 42, vil blive undermineret, og også om vores ret til at bestemme, hvem der skal have opholdstilladelse, og hvem vi skal forpligte i henhold til en opholdstilladelse, ikke bliver under-

mineret. Det får vi at se, men det er jo ikke det, der er reelt er på vej endnu.

Det har været lidt forunderligt at se – det har det også i den debat, vi har haft her – de politiske reaktioner på direktivforslagene. En del partier, der næsten ved hvert åndedræt får fremstødt, at forbeholdene skal afskaffes, ja, de er pludselig blevet glade for forbeholdene.

Det retlige forbehold har for os – og det er jo også det, det har som indhold – det væsentlige indhold, at EU jo ikke kan påtvinge os bestemmelserne, men det giver os mulighed for at indgå mellemstatslige aftaler med EU, og det bør Danmark efter vores mening gøre i disse sager, fordi vi mener, at det er en vigtig opgave, som EU skal løse i fællesskab.

Jeg skal derfor foreslå følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget påskønner, at EU i overensstemmelse med konklusionerne på Tamperetopmødet om et fælles europæisk asylsystem og behandling af tredjelandes statsborgere er i gang med at udarbejde direktivforslag, som kan sikre regler for minimumsrettigheder for asylansøgere og tredjelandes statsborgere og pålægger regeringen at arbejde for, at Danmark gennem en efterfølgende mellemstatslig aftale tilslutter sig disse direktiver, og dermed også for at de får et indhold, som Danmark kan støtte.«
(Forslag til vedtagelse nr: V 93).

Den fg. formand (Grete Schødt's):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KRF):

Tidligere i debatten hæftede jeg mig ved, at bl.a. den socialdemokratiske ordfører understregede, at forhandlingerne i EU om et fælles asylsystem og behandling af tredjelandes statsborgere skal føre til det, som jeg tror ordføreren kaldte et samlet regelkompleks, som Danmark så kan tilslutte sig. Det synes jeg egentlig er et fornuftigt synspunkt som sådan, og jeg synes sådan set også, at det er det, som jeg læser eller hører ud af SF's forslag til vedtagelse, sådan som det netop er blevet fremsat.

Jeg vil derfor for en sikkerheds skyld og for forståelsens skyld gerne høre, om ordføreren fra

SF kan bekræfte, at det også er tilfældet, at det er det, der er meningen og hensigten med SF's forslag til vedtagelse, for i så fald så kan vi fuldt ud støtte det fra Kristeligt Folkepartis side.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg noterede mig, at hr. Knud Erik Hansen lagde vægt på, at vi havde et forbehold for formen, men ikke for indholdet. Og jeg vil også gerne anerkende, at der var meget indhold i hr. Knud Erik Hansens tale, for den handlede jo om, hvad det egentlig er, fælles retningslinjer i EU skal handle om? Hvad er det for indhold, de skal have?

Men når så hr. Knud Erik Hansen slutter med at sige: Vi har ikke pligt til at indgå aftale, vi har *mulighed* for at indgå aftale, så er det, jeg må spørge, hvordan hr. Knud Erik Hansen stiller sig til dette faktum, at vi ikke har mulighed for at påvirke den aftale, som vi så har mulighed for at indgå. Vi er sat uden for påvirkningsmuligheder i stort omfang, fordi vi ikke fuldt er medlemmer af samarbejdet.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Jeg vil gerne udtrykke stor anerkendelse for, at SF sådan set sidder og ærgrer sig lidt over, at forbeholdet betyder, at der er nogle begrænsninger for, hvad vi egentlig kan gøre ved det her område.

Men jeg undrer mig lidt over, når jeg sådan normalt ved, at nogle af fædrene til forbeholdene også er SF, og at nogle af dem, der holder allermest fat i dem, er SF, at man så her lægger op til sådan næsten pr. blankocheck at sige, at det, der sker omkring et fælles asylsystem, er fint, og nu er man altså ved at udarbejde et direktivforslag, som skal sikre regler sådan og sådan og sådan, og så siger man: Nu vil vi gerne pålægge regeringen, at Danmark skal arbejde for gennem en efterfølgende mellemstatslig aftale at tilslutte sig disse direktiver, når vi andre her blev klandret lidt, bl.a. undertegnede, fra SF's side for at pege på, at vi ville sådan set gerne kende indholdet, inden vi tog en stillingtagen til de konkrete ting.

Så noterer jeg mig, at SF's forslag efterfølgende så tilføjer, at regeringen altså også skal arbejde for, at direktiverne får et indhold, som Danmark kan støtte. Er det ikke den anden vej rundt? At det handler om at finde ud af, hvad det er for et indhold, vi gerne vil have? Hvad er

det for et indhold, der bliver, som vi i givet fald skal tage stilling til, inden blankochecken kan udstedes? Og er sandheden ikke i denne her sammenhæng, at netop i kraft den position, vi har, hvor vi på grund af forbeholdet har begrænset indflydelse, er i en situation, som i virkeligheden er langt værre, end hvis vi deltog i fuld skala og kunne gå ind og påvirke lige så meget som de 14 andre lande?

(Kort bemærkning).

Susanne Clemensen (CD):

Jeg vil gerne kvittere for det meget konstruktive forslag til vedtagelse, som er fremsat af SF. Og så vil jeg gerne spørge SF's ordfører, om det ikke er korrekt, at fordi Danmark har et forbehold på dette område, så er der altså ikke noget til hinder for, at vi giver vores synspunkter til kende.

Naturligvis kan vi ikke gøre noget ved, hvis de andre lande ikke vil lytte til vores synspunkter. Det er jo desværre den negative effekt af, at vi har et forbehold på dette område.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Til hr. Jann Sjørnsen kan jeg sige: Ja, det er vores hensigt at vi skal arbejde for, at vi får lavet en samlet politik, som Danmark kan være med i.

Klart ligger det jo også i vores forslag, at vi jo selvfølgelig ikke kan tage endelig stilling til det, før vi har set det konkrete indhold; men for os er det ikke uvæsentligt, at vi over for de andre lande meddeler, at vi godt vil arbejde for det. Og vi er meget bekymrede over den politik, som Danmark fører nu, hvor man ikke klart melder ud.

Til fru Elisabeth Arnold vil jeg sige, at vi har jo mulighed for at påvirke. Det er rigtigt. Og det er da rigtigt, at hvis vi var med i fuldt omfang uden forbehold, klart, så havde vi en større også formel indflydelse. Men det at beskrive, at vi ikke kan få indflydelse, fordi vi har et forbehold, synes jeg ikke er korrekt.

I det omfang de andre lande er interesserede i at have os med, og det er jeg helt sikker på, det er de interesserede i, så vil de også være interesseret i at lytte. Men det forudsætter, at vi også melder ud og siger, at vi godt vil være med, og at vi er en seriøs partner i det her og ikke nogen, der ikke rigtig kan finde ud af, om vi vil arbejde for at være med eller ikke arbejde for at være med.

Til hr. Claus Larsen-Jensen: Altså det er jo lidt af en overdrivelse at sige, at det her er en blankocheck. Det, vi klart har sagt, er, at vi selvfølgelig

lig skal se det endelige indhold, før vi tager endelig stilling. Men der er jo en fase imellem, og det er jo den, Socialdemokratiet undlader at tage stilling til; der er en fase imellem, hvor man diskuterer det her.

Vi melder os ud, hvis vi ikke kan finde ud af, om vi synes, vi godt vil være med eller ikke være med, eller arbejde på at være med eller ikke være med. Jeg siger: Arbejde på at være med eller ikke være med. Det betyder også, at vi dermed skal give vores mening til kende.

Dermed også til fru Susanne Clemensen: Jeg tror, det er rigtigt, at under forudsætning af at vi meddeler, at vi synes, det her er en vigtig sag, som vi godt vil arbejde på at Danmark også bliver deltager i, jamen så vil de andre også blive det. Og det er en forudsætning for, at vi får indflydelse.

Så synes jeg, at det er lidt hyklerisk, at de mange, der har stået heroppe og snakket om forbeholdene, står og siger, at vi ingen indflydelse får eller noget som helst, i stedet for at erkende, at nu har vi forbeholdene, og hvis vi skal maksimere vores indflydelse i den her situation, er det jo klart, at så forudsætter det, at vi går hen og tilkendegiver, at vi har til hensigt at arbejde på det her og være med på nogle forslag. Hvis ikke vi gør det, er vi uden for indflydelse.

Jeg vil da også godt kvittere for, at fru Susanne Clemensen sagde: O.k. det er konsekvensen, når vi har forbeholdene, og hvis vi skal maksimere indflydelsen, betyder det også, at vi så skal ind og sige, at vi synes, vi godt vil arbejde på at være med. Og som jeg sagde før, betyder det ikke nødvendigvis, at vi har sagt ja til hele indholdet. Vi skal se det først, men det er vigtigt, at vi siger, hvad retningen er.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil gerne spørge hr. Knud Erik Hansen, om det er rigtigt, at jeg hørte SF's ordfører sige: Det ville være bedre, hvis vi var helt og fuldt med? Det ville være lettere for os at påvirke, vi ville få mere indflydelse, vi ville kunne gøre vore synspunkter bedre gældende, hvis vi var helt med, hvis ikke vi havde dette forbehold. Var det det, jeg hørte?

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil bare gerne spørge hr. Knud Erik Hansen: Det der med en samlet politik, er det ikke et lidt risikabelt projekt at kaste sig ud i? En samlet po-

litik på det her område fra EU's side kommer jo til at hænge sammen med Fort Europa, og det vil sige, at noget af det ikke bliver sjovt. Noget af det bliver f.eks. restriktivt over for flygtninge.

Så tror jeg, at det faktisk er klogere, at man siger, at hvis der kommer nogle enkeltforslag, som forbedrer flygtninges og indvanderers rettigheder, så kan vi forhandle en aftale. Men at gå ind og deltage i forhandlingerne om en samlet politik i EU på det her område tror jeg godt nok, det må jeg sige, ikke er særlig kløgtigt. Det kan nemt bringe SF ud i noget snavs, vil jeg sige. Og det ønsker jeg jo ikke skulle ske, naturligvis.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg kan se, at hr. Keld Albrechtsens omsorg nu ikke kun omfatter regeringen, men også SF.

Men det er klart, at det, der er nyt, og det, vi har i spil nu, og det, vi debatterer nu, som vi har opfattet det, er klart asylsystemet, og det er rettigheder for tredjelandes statsborgere. Det er det, vi udtaler os om. Det er her, vi ser, at der er nogle væsentlige samlede udspil på vej, hvor vi kan se nogle positive tendenser, som er vigtige for at løse det problem for tredjelandes statsborgere og for flygtninge. Det er det, vi udtaler os om, og det er den samlede pakke, vi udtaler os om, og det er det, vores beslutningsforslag går på.

Vi har ligesom Enhedslisten nogle gevaldige problemer med Fort Europa og med andre dele af indvandrerpolitikken. Vi har heller ikke udtalt os om det økonomiske i indvandrerpolitikken; det er en helt anden diskussion. Men det, der har været vigtigt i den her sag, er, at EU er i gang med noget, der kan sikre asylansøgere og tredjelandssstatsborgere nogle minimumsrettigheder, og det er en samlet pakke, som vi tror, vi må tage stilling til.

Dermed er det her også en kommentar til Enhedslistens forslag, fordi vi tror, at det er klart, at det bliver en samlet pakke. Sådan er virkeligheden. Og der kan det godt være, der er nogle enkelte ting, vi ikke kan lide. Hvis den samlede pakke er til fordel for flygtninge og indvandrere, så tror jeg, at vi så vil vurdere den samlet og se, om det er væsentligt, at Danmark tilslutter sig den.

Til fru Elisabeth Arnold vil jeg sige: Jamen det er rigtigt. Det behøver jeg da næsten ikke stå heroppe og sige. Det er da klart, at jeg kan læse ud af Traktaten, at hvis vi var fuldt med uden forbehold på det her område, så havde vi også

stemmeret og dermed mere indflydelse. Det er da helt givet, og det behøver vi slet ikke at diskutere.

Men når det bliver fremstillet heroppefra, som om det, at vi har et forbehold, betyder, at vi slet ingen indflydelse har, er jo meget fjernet fra virkeligheden. Det er at hæfte sig ved noget formelt alene, hvor der politisk reelt er en mulighed for faktisk at få indflydelse netop på det her område, hvor vi kan deltage, hvis vi vil. Det er jo det, der er meningen med det retlige forbehold. Vi kan deltage, hvis vi vil. Og når der er nogle områder, hvor det er vigtigt, at vi deltager, så kan vi også meddele, at vi er med. Nu har jeg næsten gentaget det flere gange, men hvis vi gør det, er det også en forudsætning for, at vi kan få indflydelse.

Så forskellen er måske formel. Det er ikke sikkert, at den reelt er så stor, hvis vi opfører os på den rigtige måde.

Den fg. formand (Grete Schødts):

Fru Elisabeth Arnold for en kort bemærkning. Det er den tredje og sidste i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg ville jo gerne have hr. Knud Erik Hansen til at sige, at forbeholdet faktisk var en forhindring for, at vi kunne gennemføre den flygtningepolitik i EU, som var nødvendig og ønskelig. Men jeg har forstået SF's holdning sådan, at det er ønskeligt med fælles EU-regler på det her område. Men at gå så vidt som til at sige, at man gerne vil have afskaffet forbeholdet, kan jeg ikke få hr. Knud Erik Hansen til, kan jeg?

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Nej, vil jeg sige til fru Elisabeth Arnold. Jeg synes stadig væk, det er vigtigt, at vi kan få indflydelse på netop de retlige forhold og ikke nødvendigvis skal påtvinges nogen regler. Det er essentielt for os som en nation, at vi kan varetage vores egne retlige regler.

Men det betyder jo ikke, at vi ikke kan samarbejde. Det er det, der også er styrken i forbeholdet på det retlige område, at vi kan samarbejde. Vi kan så diskutere formen.

Der er andre lande, der også har forbehold. Det er jo ikke kun Danmark, der har det på det område. England og Irland har det også, men de har det bare på en anden måde. De har en opt in, som de kalder det. De har en ret til at deltage, og

de kan være med i det fulde system uden at skulle lave et mellemstatsligt samarbejde. De har jo også den form. Så kunne man diskutere formen, vi har. Men det er nu lidt meget at skulle tage en afstemning alene på et forbeholds form.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S)

Jeg vil gerne spørge hr. Knud Erik Hansen, om jeg skal forstå det sidste indlæg sådan, at det forslag til vedtagelse, der ligger fra SF, og det, hr. Knud Erik Hansen siger, er udtryk for, at SF sådan set ærgrer sig over, at vi ikke har en engelsk-irsk ordning med opt in-mulighed, og om det i virkeligheden nærmest er et krav fra SF som konsekvens af vedtagelsen, at vi enten skulle have en sådan ordning, eller at vi skal sørge for at have et systemiseret parallelt tilslutningssystem. Er det et folkekrav fra SF?

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Det var et forudsigeligt spørgsmål, men svaret er nej: Det er ikke et folkekrav. Jeg synes ikke, det er nødvendigt. Jeg sagde, at vi kan klare os. Indtil videre er der ikke noget, der har vist, at vi ikke kan klare os ved, at vi laver nogle mellemstatslige aftaler. De er juridisk mere besværlige. Det sagde jeg. Men indholdsmæssigt behøver der ikke være den store forskel. Det er det, der ligger i det, og det ikke er nødvendigt at afholde en stor folkeafstemning eller rejse et stort og folkeligt krav om det.

Den fg. formand (Grete Schødts):

Fru Susanne Clemensen i ordførerrækken.

Susanne Clemensen (CD):

Jeg vil gerne starte med at sige helt generelt og overordnet, og det kan jo nok ikke komme bag på nogen her i salen, at vi i CD selvfølgelig dybt beklager, at Danmark ikke deltager i det overnationale samarbejde om en fælles asyl- og indvandringspolitik samt retspolitik på grund af vores forbehold på det her område.

Det ville efter vores mening være sund fornuft i et samarbejde uden indre grænser. For hvorfor skal det være tilfældigheder, som afgør, om ét land f.eks. tager imod mange flygtninge? Det ville da være mere retfærdigt, hvis landene kunne blive enige om en rimelig fordeling mellem sig og for en ensartet og human behandling af asylansøgere og indvandrere, ligesom vi gen-

nem ensartede og konsekvente retsregler også ville kunne undgå, at internationale forbrydere spekulerer i, hvor det bedst kan betale sig at begå kriminalitet, f.eks. når det drejer sig om handel med kvinder til prostitution og handel med euforiserende stoffer.

Vi har som sagt i CD i mange år været tilhængere af et tættere og mere forpligtende samarbejde mellem EU-landene, når det gælder flygtninge- og indvandrerpolitikken. Specielt i de seneste år har vi jo set dybt tragiske eksempler på menneskesmugling og handel med kvinder til prostitution. Derfor står det klart for os, at der er opgaver på det her område, som i sagens natur er grænseoverskridende, og som kun løses i et fælles forpligtende samarbejde.

Når det gælder de konkrete forslag, der ligger på bordet, og som man diskuterer i øjeblikket i EU, mener vi, at en fælles asylprocedure og en ensartet flygtningestatus vil sikre, at asylansøgere får samme behandling og vilkår, uanset hvor i EU de søger om opholdstilladelse. Dermed kan vi begrænse asylshopping mellem medlemslandene og dermed også undgå, at mennesker i en dybt ulykkelig situation rejser rundt mellem landene i den tro, at et sted lykkes det nok.

Samtidig sikrer vi gennem ensartede proceduregarantier, at asylansøgers retsstilling sikres og styrkes. Det gælder også ved at stille minimumskrav til beslutningsprocessen og gennem fælles definitioner af begreber og praksis. Og vi sikrer, at de nye borgere i EU's medlemslande behandles ens, når det gælder deres muligheder for familiesammenføring. Det er alt sammen meget positive elementer efter CD's opfattelse.

Statsministeren var inde på, at vi deltager aktivt og nærmere følger, hvordan arbejdet på det her område udvikler sig, og han nævnte eksplicit, at vi har behov for det, og at regeringen anerkender og støtter det arbejde, der foregår, og at det selvfølgelig er i overensstemmelse med Danmarks forbehold på det her område.

Det synes jeg var en lidt mere positiv og mere aktivistisk indstilling til, hvordan vi tackler de problemer med den manglende indflydelse, vi har omkring vores forbehold. Derfor blev jeg en anelse skuffet, da jeg hørte indenrigsministerens tale, hvor konklusionen var, at vi skulle vente og se, før regeringen tog endelig stilling til, om den kunne tilslutte sig forslaget.

Jeg håber ikke, at det vil føre til, at regeringen, når de andre indfører regler på det her område, så faktisk vil springe i målet. For sådan som det ser ud i øjeblikket, er det jo lempeligere regler på

familiesammenføringsområdet, der lægges op til. Jeg tror, at det vil skade Danmarks samarbejde med de andre EU-lande ganske alvorligt, hvis vi ville finde på alligevel at opretholde skrappere danske regler på det her område.

Derfor havde jeg da gerne set – ligesom jeg også gerne havde set, at Venstre og De Konservative havde meldt ud – at man, når man nu så klart siger, at man ønsker forbeholdet afskaffet, så netop ikke afholdt sig fra at melde ud, og at man ud fra et ønske om at vise samarbejdsvilje naturligvis ville tilslutte sig de fælles regler, faktisk uanset om man på nuværende tidspunkt kender deres konkrete indhold eller ej, i stedet for denne venten og se-holdning, som præger politikken. Den mener vi er meget skadelig.

Derfor vil vi også kvittere for det forslag til vedtagelse, som SF har fremsat, for vi mener faktisk, at regeringen bør gå ind og gøre opmærksom på sine synspunkter og støtte det arbejde, der foregår, som statsministeren var inde på, også selv om de andre lande jo desværre ikke er forpligtet til at tage vores synspunkter ad notam eller lade dem indgå i drøftelserne.

Derfor kan jeg her fra talerstolen meddele, at CD kan støtte SF's forslag til vedtagelse, selv om det selvfølgelig også er ærgerligt, at SF springer i målet. Men vi håber da, at det her kan være anledning til en mere positiv holdning til EU-samarbejdet fra SF's side fremover.

Elisabeth Arnold (RV):

Det Radikale Venstre står ved vort medansvar for det forbehold, som er meget afgørende for diskussionen her i dag.

Vi husker også, hvordan det blev til. Den danske befolkning stemte nej til Maastrichttraktaten i juni 1992, og et af de store dyr i åbenbaringen, som kom frem i forbindelse med chokket efter nej-tet i 1992, var angsten for et unionspoliti. Man ville ikke have uniformerede folk til at gå rundt med ordet Union stående i guldbogstaver på kasketten. Derved opstod tanken om forbeholdet på de retlige og indre anliggender. Vi skulle ikke have en årsag til samarbejde på dette område.

Vi har så også kunnet konstatere, at vi er trygge ved det mellemstatslige samarbejde, for det vil vi gerne have, og vi har derfor et forbehold, som mere går på form end på egentligt indhold.

Hvad vi ikke kunne forudsige i 1992 var imidlertid, at alle de øvrige medlemslande, som i mellemtiden er blevet flere, ønskede, at dele af dette samarbejde, som oprindeligt var mellemstatsligt, blev ført over i søjle 1 under det egent-

lige fællesskabssamarbejde. Derved kom Danmark i en problematisk situation, for en del af det samarbejde, vi var meget optaget af og meget gerne ville have, blev dermed flyttet uden for den mulighed, vi havde for at påvirke det direkte gennem det mellemstatslige samarbejde.

På flygtningeområdet er der i øjeblikket 15 forskellige ordninger, nemlig en ordning for hvert medlemsland. Sådan må det naturligvis blive, når det er national lovgivning, der fastlægger, hvordan lovgivningen skal være på det her område. Det er tilfældet trods det faktum, at samtlige 15 medlemslande har tiltrådt både den europæiske menneskerettighedskonvention og FN's flygtningekonvention og i højtidelige erklæringer gang på gang har tilkendegivet, at de vil efterfølge de principper, der er i disse konventioner.

Vi har 15 lande, som alle sammen – næsten alle sammen i hvert fald – er ganske velstående, og som har velordnede forhold på mange af disse områder. Men vi har set nogle meget kedelige eksempler fra krigene på Balkan, hvor landene har skubbet flygtninge foran sig i et uværdigt dominospil, hvor man har prøvet at konkurrere på, hvem der først kunne indføre visumregler, hvem der mest restriktivt kunne skubbe flytningene bort fra sig og over til nabolandet.

Den samme gruppe flygtninge har været fuldstændig dybt afhængige af, om de endte i det ene land eller i det andet land. Det var helt afgørende for, hvilken behandling de ville få, om de endte i Danmark, i Sverige, i Spanien eller i Portugal. Det har simpelt hen ikke været værdigt for et område, som hævder, at det vil have et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.

Derfor tilslutter vi os, at EU laver fælles regler på området. Der er brug for minimumsregler for retssikkerhed for asylansøgere. Hvor mange muligheder skal man have for at påklage afgørelser? Hvor mange muligheder skal man have for at tale med uafhængige personer? Hvor mange muligheder skal man have for at have en advokat eller en bisidder eller en eller anden form for rådgivning?

Der er brug for ensartede familiesammenføringsregler. Det kan ikke være rigtigt, at man i ét EU-land har en familiesammenføringskvote på 5.000 mennesker om året, mens man i andre lande som f.eks. Sverige har meget, meget liberale regler.

Der er brug for regler for fri bevægelighed for tredjelands statsborgere, sådan at de borgere, der har permanent opholdstilladelse i ét med-

lemsland, også automatisk får rettigheder til at bevæge sig og tage arbejde i de øvrige medlemslande.

Og der er brug for regler for, hvordan vi håndterer massetilstrømning af flygtninge, som vi f.eks. har set det både i krigene på Balkan og i Kosovo. UNHCR, altså FN's Flygtningehøjkommissariat, anbefaler jo, at der bliver lavet fælles regler for midlertidig beskyttelse af krigsflygtninge, som vi har set det på Balkan.

Danmark er set, men vi er med på en trailer, som den socialdemokratiske ordfører sagde. Det er et udmærket udtryk. Vi kan håbe, at de andre 14 lande vedtager noget fornuftigt, som vi er glade for at kunne tilslutte os. Hvis ikke det sker, så må vi vurdere vores situation til den tid, men vi har ikke den indflydelse, vi kunne have haft, hvis vi ikke havde haft forbeholdet.

(Kort bemærkning).

Helge Bo Jensen (EL):

Det kunne lyde på den radikale ordfører, som om den frygt for politiopbygning, som bl.a. var baggrunden for det her forbehold, var fuldstændig ubegrundet. Og der vil jeg høre, om ikke det er rigtigt, at Europol faktisk stille og roligt opbygges, og at det derfor stadig væk er en overordentlig vigtig grund til at have forbeholdet.

Et andet spørgsmål er vedrørende retssikkerheden. Her lyder det, at der er brug for regler om retssikkerheden for asylansøgere. Det er vi selvfølgelig helt enige i. Men er det så ikke et problem for De Radikale, at man gør det umuligt for asylansøgere overhovedet at komme til Europa? Så kan det jo være mindre relevant, hvordan rettighederne er, hvis man holder dem væk på forhånd med denne her voldsomme opbygning.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Om Europolsamarbejdet vil jeg sige, at det er jeg tryk ved. Det foregår jo på den måde, at det ikke er alle og enhver, der har adgang til det samarbejde. Det fungerer på den måde, at det er de nationale politikcorps, der har personer siddende på et fælles kontor. Der er ikke nogen overstatslig opbygning på Europolsamarbejdet, og derfor foregår det fuldstændig inden for rammerne af vores mellemstatslige samarbejde.

Jeg synes, det foregår fortrinligt og godt. Vi har fået forskellige orienteringer fra den danske politirepræsentant om, hvordan det fungerer, og jeg er meget godt tilfreds med samarbejdet og

har ingen bekymringer, og det burde den danske befolkning heller ikke have.

På retssikkerhedsområdet vil jeg sige, at det er klart, at hvis der overhovedet er visumregler i denne verden, så afholder det selvfølgelig flygtninge fra at komme til Danmark. Jeg mener ikke – som nogle har foreslået – at man simpelt hen skal ophæve alle mulige former for restriktioner, herunder også ansvar for transportører, som jo er en ordning, som har været meget stærkt kritiseret fra visse menneskerettighedsforkæmpers side. Men når der kommer 10.000 asylansøgere til Danmark om året, så kan man altså ikke påstå, at vi har lukket totalt af. Det har vi ikke.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Ja, det er meget klar tale fra fru Elisabeth Arnold, og der er ingen tvivl om, at Det Radikale Venstres holdning er, at der skal være fælles EU-regler på de her områder, det er jo til at tage og føle på.

Men det, jeg bliver nødt til at spørge fru Elisabeth Arnold om, er, at så længe vi har forbeholdet og Det Radikale Venstre også respekterer, at vi har forbeholdet og ikke vil sende forbeholdet ud til fornyet folkeafstemning, ligger det så ikke klart i forbeholdet, at det skal bruges? At det også skal have et indhold. Det skal have en værdi, og at der derfor vil være regler, de andre lande vedtager, som Danmark – hvis man skal efterleve forbeholdet i bogstav som i ånd – så ikke tilslutter sig, som Danmark altså holder sig fri af, så vi kan opretholde egne nationale regler.

Så kan vi være uenige. Vi mener så, vi skal gøre det primært for at have strammere regler inden for asylpolitikken og indvandringspolitikken, og Det Radikale Venstre mener modsat, det er velkendt. Det kan vi have en forskellig indgangsvinkel til, men at forbeholdet skal bruges, så længe det er der, det må være da være en del af det at respektere forbeholdet.

(Kort bemærkning).

Helge Bo Jensen (EL):

Mit spørgsmål til den radikale ordfører gik ikke på, om vi skulle ophæve alle begrænsninger af retten til at søge asyl, men om De Radikale går ind for, at der skal laves flere og flere begrænsninger, herunder f.eks., at EU presser AVS-landene til at gå med til at modtage alle udviste, uanset om de udviste kommer fra det land, der er tale om.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Til hr. Kristian Thulesen Dahl: Forbeholdet er der, forbeholdet skal respekteres. Det betyder jo også, at vi er underkastet de regler, der betyder, at når de andre 14 lande har vedtaget fælles regler, så kan Danmark beslutte, om vi på mellemstatsligt grundlag vil tilslutte os de regler, de andre har lavet eller ej. Det er selvfølgelig en afgørelse, som tages her i Folketinget, og der vil hr. Kristian Thulesen Dahl og jeg formentlig stemme forskelligt.

Til hr. Helge Bo Jensen vil jeg sige, at jeg ikke genkender den beskrivelse, hr. Helge Bo Jensen kom med. Jeg synes, det er en fundamental sag, at lande tager deres egne statsborgere tilbage, hvis de har været ude at rejse. Det, man ikke altid kan vide, er, hvem der er statsborgere hvor, og vi har eksempler på asylansøgere i Danmark, som har opereret under 4-5 forskellige nationaliteter, og man kan ikke altid få fastslået, hvem personerne er.

Men det burde være en naturlig ting, at man som stat, som nation, altid stod parat til at tage imod sine egne statsborgere. Det mener jeg også Enhedslisten burde være fuldstændig klar på.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jamen tak for svaret. Jeg er ikke et sekund i tvivl om, at fru Elisabeth Arnold og jeg vil trykke på forskellige knapper, når vi skal have afstemning om de enkelte forbehold.

Men jeg spørger fru Elisabeth Arnold om fortolkningen af forbeholdet, om ikke fru Elisabeth Arnold kan erkende, at så længe vi har et forbehold og fru Elisabeth Arnolds parti i regeringen ikke har gjort noget for at få forbeholdet afskaffet, så betyder det forbehold ikke alene, at vi stemmer her i Folketinget, hvor der øjensynligt vil være et stort flertal for at gennemføre alle de ting, de andre EU-lande har lavet, men det betyder også, at flertallet må erkende, at der så er dele, vi holder os uden for.

For hvis man ønsker, og hvis man har som politik, som fru Elisabeth Arnold øjensynligt har, at vi skal være med i ét og alt, så vil det da være langt mere ærligt at gå til befolkningen og spørge, om man overhovedet skal have et forbehold. Så læg det da ud til en folkeafstemning, og hvis befolkningen så siger, at vi ikke skal have forbeholdet, så kan vi være fuldt og helt med i, hvad de andre laver. Men hvis befolkningen siger, at vi fortsat skal have et forbehold, så må ånden i

det da være, at vi også kan adskille os fra de regler, de andre har.

(Kort bemærkning).

Helge Bo Jensen (EL):

Der var i mit spørgsmål overhovedet ikke tale om statsborgere fra de lande, der skal modtage dem. Det, man har tvunget de pågældende lande til at underskrive, er en aftale om, at de tager imod alle – uanset statsborgerskab – som EU mener måtte være kommet fra eller være rejst igennem disse lande.

Så det har overhovedet ikke noget med den problemstilling at gøre. Jeg synes tværtimod, det er et meget groft udtryk for, at EU opbygger en meget stærk ydre grænse især på flygtningeområdet, at man virkelig gør, hvad man kan for at forhindre folk i overhovedet at komme til EU og søge asyl.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Til hr. Kristian Thulesen Dahl: Jeg vil på det stærkeste advare mod, at man betragter flygtningesamarbejdet i EU som et tagselvbord, hvor man kan gå hen og plukke ud og sige: Det kan vi lide, det kan vi ikke lide, det kan vi lide, det kan vi ikke lide.

Det vil formentlig til den tid blive spørgsmålet om en samlet pakke, en kombination af mange forskellige regler, som Danmark skal forholde sig til. Og der tror jeg altså, at trøsten i meget høj grad – måske ikke for hr. Kristian Thulesen Dahl, men måske for andre partier herinde – vil være, at en del af de ting, der vil blive vedtaget i EU, er minimumsregler på retssikkerhedsområdet, på asylbehandlingsområdet, som Danmark formodentlig enten allerede opfylder eller meget let vil kunne opfylde, og som vi i hvert fald bør opfylde.

Så vil der være andre regler, som er mere faste, og jeg vil tro, det bliver en kombination af minimumsregler og faste regler.

F.eks. med hensyn til bevægelighed: Hvor meget kan udenlandske statsborgere, som har fast ophold i Danmark, rejse i medlemslandene? Det kan man ikke lave minimumsregler om. Enten kan man rejse, eller også kan man ikke rejse. Det vil formentlig være nogle af de ting, hvor hr. Kristian Thulesen Dahl og jeg vil være fundamentalt uenige.

Jeg er ikke bekymret for, at den pakke vil være specielt upiselig for os. Jeg tror, den vil

have en god kombination af minimumsregler og fællesregler, som skal opfyldes af alle.

Og så til hr. Helge Bo Jensen: Jamen der er jo altså også lande, som er ligeglade med, i hvilken grad de opfylder en slusefunktion eller fungerer som korridor eller på anden måde har en mangelfuld kontrol med, hvilke statsborgere der passerer, eller hvilke mennesker der passerer deres landegrænser.

Jeg mener også, at man i forbindelse med bistand til de pågældende lande må kunne tillade sig at betinge sig, at de har orden i registrene, at de har orden i håndteringen af de personer, som passerer deres egne grænser. Det mener jeg faktisk er fuldstændig rimeligt.

Formanden:

Hr. Helge Bo Jensen som ordfører.

Helge Bo Jensen (EL):

De fremmedfjendtlige prøver at bilde folk ind, at alle fattige i verden vil flygte til EU og Danmark, og at alle flygtninge har sat kurs mod Danmark. Ingen af delene er jo rigtige.

Langt de fleste mennesker i nød og livsfare bliver, hvor de bor, ofte trods enhver fornuft, og af de sidste få procent kommer kun nogle få til EU og endnu færre til Danmark. Det er også en væsentlig del af virkeligheden på det her område.

Det interessante er jo årsagerne til, at folk flygter, at der kommer de store strømme af flygtninge og indvandrere. Og i de årsager der spiller den vestlige verden, herunder Danmark, en væsentlig rolle.

Gennem historien er den tredje verden jo blevet holdt nede i fattigdom og afhængighed af netop vores del af verden. Også nu kan man se, at regeringer og firmaer i den vestlige verden støtter regeringer og undertrykkende regimer i mange fattige lande.

Og helt konkret på EU-politikken kan man se, at EU's protektionistiske politik skaber fattigdom i den tredje verden, og det uanset om man snakker om sukker eller oksekød eller mange andre dele inden for EU-politikken.

Det vigtigste og mest bekymrende for os på det her felt er, at Fort Europa er ved at blive en realitet. EU's politik går ud på at bremse flygtninge og indvandrere udefra. Det er så uanset, om det er folk, der kommer fra Balkanområdet, fra det kurdiske område eller fra Nordafrika eller andre dele af verden.

En konsekvens af den politik er, at mennesker i nød drukner eller dør eller på anden måde bliver udsat for alle mulige skrækkelige ting på vej til Europa. Og det uanset om det er flygtninge, der er på flugt fra krig og forfølgelse, eller om årsagen til, at folk flytter sig, er sult og anden elendighed.

Anita Bay Bundegaard havde ret i, at det er konsekvensen af V og K's politik, at de her ting sker. Desværre er det jo også konsekvensen af EU's politik.

Når et dansk ægtepar på tur ved Køge Bugt forrige vinter kunne opleve en arm stikke ud af en isblok, og det senere viste sig, at det var en kommende asylansøger fra Marokko, der var smidt ud fra et russisk skib, så er det et eksempel på, hvad den lukkede politik faktisk betyder, og hvad det betyder, at flygtninge overlades til kriminelle. De eneste, der kan hjælpe disse mennesker, er jo kriminelle og menneskesmuglere.

Med hensyn til undtagelsen, som jo også er inde i debatten, så er det vores opfattelse, at den danske undtagelse betyder, at vi kan undlade at deltage i de dele af EU-politikken, som vi ikke er enige i, og at vi omvendt kan deltage i eventuelle initiativer, som vi støtter, og det vil så sige i aftaler, der sikrer og forbedrer rettighederne for flygtninge og indvandrere, hvis der kommer sådanne forslag fra EU.

Formanden:

Ordføreren for forespørgerne, hr. Thulesen Dahl.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil gerne sige tak for debatten. Jeg skal med skam melde, at jeg, som jeg har indledt med at sige, havde rejst debatten for at få større klarhed. Jeg synes måske ikke helt, det er lykkedes.

Det synes jeg ikke skyldes mig selv, jeg synes, det skyldes de meldinger, der er kommet fra en række af partierne her under debatten.

Altså på den ene side har vi Venstre og De Konservative, som under debatten har meddelt, at de vil have forbeholdet på det retlige område fjernet, men måske alligevel vil bruge forbeholdet aktivt. Det var vist det tætteste, vi kunne komme et klart svar.

Så har vi SF, som ønsker at tilslutte sig nogle regler i EU, hvis bare det bliver nogle slappere regler end dem, vi har i Danmark i dag, og som vil have større indflydelse på reglernes udformning i EU ved, at vi hæver røsten, men vil bevare forbeholdet.

Og så har vi endelig regeringspartierne, som i dag har gjort sig til talsmænd for, at Danmark har det ligesom en trailer, der er hæftet på vognen og bare må følge blindt efter.

Det sidste her er ikke det, jeg kalder respekt for forbeholdet. Efter vores opfattelse i Dansk Folkeparti må det være sådan, at hvis man har respekt for forbeholdet, må man også være villig til at bruge det aktivt. Og hvis ikke man vil bruge forbeholdet aktivt til at sige, at Danmark ikke skal være en del af nogle af de regler, de andre EU-lande laver – der kan vi så være uenige om, hvad for nogle vi ikke skal være en del af – så er den eneste ærlige udvej selvfølgelig at spørge befolkningen, om man vil have forbeholdet fjernet.

Når man ikke gør det, men alligevel ønsker, at Folketinget her skal gennemføre ét og alt, der bliver vedtaget i EU på det her område, så er det altså ikke respekt for forbeholdet, men så er det, fordi man er bange for at spørge befolkningen, om befolkningen vil ophæve forbeholdet. Selvfølgelig fordi man ved, eller har tanker om, at det vil befolkningen sikkert ikke.

Derfor synes jeg på sin vis ikke, vi er kommet ret meget videre med den her debat, og det skal jeg selvfølgelig være den første til at beklage.

Og så blot lige en enkelt kommentar i forhold til de seneste bemærkninger, der også er kommet fra Enhedslisten, specielt møntet på det her med, at der opbygges et Fort Europa, og jeg kan forstå, at udviklingsministeren også bliver draget ind i debatten her til slut. Husk på, det var udviklingsministeren, der gjorde Folketinget opmærksom på, at fra 1999 til 2000 skete der en firedobling, skønner man, af den illegale indvandring til Spanien. Et land, der på det tidspunkt var omfattet af Schengenreglerne.

Hvorfor? Jo, fordi det i sagens klare natur er umuligt at lave det Fort Europa, som nogle taler om. Det er fuldstændig umuligt at tro, at man kan tjekke de grænselinjer, som skal tjekkes for at opbygge et Fort Europa, og derfor kommer der en masse illegale indvandrere ind i EU-området, og mange af de illegale indvandrere bevæger sig nu mere ubesværet op til Danmark. Det er det, jeg også har forsøgt at gøre klart under debatten ved at nævne de tal, som vi nu har fået, hvad angår antallet af illegale indvandrere, der bliver snuppet.

Tallet falder mærkbart. Jeg tror ikke, det er, fordi antallet af folk, der forsøger at komme illegalt til Danmark, er faldet mærkbart. Jeg tror,

det er, fordi man snupper færre, end man gjorde før, fordi man ikke har kontrollen ved grænsen.

Det skal foreløbig være mine afsluttende bemærkninger til debatten.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Nu er det jo altid meget rart, hvis man selv kan få lov at drage konklusionen ud fra, hvad de andre har sagt. Men det hører til i afdelingen for fristil, skal jeg sige.

Der er ikke nogen fra regeringspartierne side, der har argumenteret for, at vi bare sådan passivt skal følge det hele, at vi er traileren, der bliver hængt på, det er slet ikke det, der er argumentationen.

Det, der jo er sagen, er, at Danmark har et forbehold på det her område. Forbeholdet går ikke ud på, om vi må deltage; forbeholdet går ud på, at vi må ikke deltage i udformningen af politikken ved fællesbeslutninger på samme måde som de 14 andre, men vi kan tilslutte os indholdsmæssigt på mellemstatslig basis, hvis vi vil det.

Og det, vi har sagt, er, at det afgør vi, når vi kender indholdet af de enkelte forslag og sammenhængene i dem; så tager vi stilling til, om det er en fordel for os at gøre det, eller om det vil være til skade ikke at gøre det.

Og så bliver jeg nødsaget til til allersidst bare at gøre opmærksom på det, som jeg også sagde i min tale: Indvandringen årligt til EU-landene er 800.000 mennesker, det er 2,2 promille af befolkningstallet. Asylansøgerantallet er 300.000 om året, det er 0,8 promille.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Som de tal, hr. Claus Larsen-Jensen nævner, illustrerer, er det desværre ikke umuligt at lave et Fort Europa, hvis det er det, man ønsker.

Og redskaberne til at lave det er jo det pig-trådshegn, der kommer ned igennem Østeuropa mellem de lande, der bliver optaget, og de lande, der bliver ude på den anden side. Det er det her Ausweis-system, som ligger i Schengenreglerne, hvor vi alle sammen bliver tvunget til at gå rundt med legitimation, og hvor politiet stikprøvevis begynder at kontrollere, om folk nu også har deres statsborgerskab i orden.

Så ved hjælp af sådan nogle metoder, som jeg går ud fra at også hr. Kristian Thulesen Dahl synes er meget ubehagelige, er det faktisk muligt, desværre, at lave et Fort Europa. Det er også muligt, desværre, at lave det Fort Danmark, hr.

Thulesen Dahl gerne vil have. Men vi bliver altså nødt til at forholde os til den realitet, at det er EU's intention at skabe et sådant lukket samfund.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jamen nu kan jeg forstå, at hr. Claus Larsen-Jensen så modificerer den med traileren til, at det er i de enkelte forslag, når de er udformet, at vi vælger at hægte os på, at vi må følge det, de andre har vedtaget. Det er jeg enig i. Altså det er jo klart, at de andre laver forslaget, og så har vi efter Amsterdamproceduren 6 måneder til at vurdere, om vi vil være en del af det, og ellers skal de andre træffe passende foranstaltninger, som det hedder, som vi kender det fra Traktaten.

Men det, jeg også har citeret hr. Claus Larsen-Jensen for tidligere, også fra dagspressen, fra Politiken, jeg tror, det var i starten af februar, ja, det var altså en holdning om, at vi skulle tilslutte os de forskellige forslag som en pakke.

Det er også det, der er kommet til udtryk her i dag; det er jo ikke, at vi tager de enkelte forslag styk for styk, men det er, at vi betragter det hele som en pakke, som et samlet hele, som vi så tilslutter os. Derfor har jeg altså svært ved at nå frem til andet, end at det er den samlede pakke, der så ligger på denne her trailer, som hr. Claus Larsen-Jensen har talt om hele dagen.

Så med hensyn til de tal, som også hr. Keld Albrechtsen henviser til: Man kan selvfølgelig vurdere, om tal er store eller små, det er relativt. Udviklingsministeren har jo brugt det tal, at der årligt kommer en halv million illegale indvandrere, skønner hun, til EU-landene, og at det tal fra 1993 til 1999 er steget fra i 1993 at være 40.000 om året til i 1999 at være en halv million illegale indvandrere årligt til EU-landene.

Man kan da vurdere, om det tal er stort eller lille. For mig er det indlysende, at det er et meget stærkt stigende tal. Der er ikke noget, der skulle begrunde, at det ikke også vil stige i den kommende tid, også i forhold til de initiativer, som hr. Keld Albrechtsen omtaler, og det kan man jo se.

Og så kan man se, at de personer, der kommer til EU-landene og søger asyl og får asyl, jo ikke hovedsagelig får asyl i de sydeuropæiske lande, som de i første omgang kommer ind til. De får det i meget høj grad bl.a. i Danmark, kan vi se på tallene. Og det er klart, for de søger mod nord, og det har vi gjort det nemmere for dem at gøre på grund af Schengenreglernes praktiske

iværksættelse den 25. marts, hvor vi har fjernet grænsekontrollen.

Vi kan se det i de danske tal, som klart illustrerer, at man nu tager færre illegale indvandrere i Danmark, og jeg tror altså ikke, det er, fordi der er færre mennesker, der søger til Danmark. Jeg tror, det er, fordi effekten af kontrollen er blevet mindre, og vi derfor nu tager færre.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Det er jo rigtigt, som hr. Kristian Thulesen Dahl siger, at vi har 6 måneder, hvis det gælder Schengen. Problemet er, at det har vi ikke på flygtningeområdet og indvandrerområdet, og det er dér, det adskiller sig. Derfor er vi fuldstændig afhængige af, at de andre rent faktisk gerne vil have os med.

Derfor er der ikke noget tagselvbord, derfor handler det ikke om at pille det ene forslag efter det andet ned fra hylderne. Vi bliver nødsaget til i Danmark indbyrdes at se samtlige forslag i en sammenhæng, og kald det så en pakke, for de andre ser det nemlig som en sammenhængende pakke, og hvis de skal udstyre deres samarbejde med en trailerkrog, som vi kan hægte vores lille Dantrailer efter, så er forudsætningen, at de faktisk accepterer at ville have os med.

Og så vil jeg som den allersidste bemærkning sige, at jeg underer mig såre over, at hr. Kristian Thulesen Dahl rent faktisk med den argumentation, der er om folk, der kommer ind med menneskesmugleres hjælp osv. i den sydlige del af Europa, ikke ønsker, at vi i virkeligheden netop skulle styrke samarbejdet mellem landene for at stoppe, at den slags urimelige trafik foregår.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Det er rigtigt, at Sydeuropa faktisk har mange illegale indvandrere. F.eks. huser Grækenland et land med 10 millioner indbyggere, nu ca. 500.000 albanere, hvoraf mange faktisk lever illegalt under kummerlige forhold.

Jeg synes faktisk, det ville tjene Europa ganske flot, hvis Europa også tog fat på det problem og sagde, at det hænger ikke sammen. Vi må sikre, at folk, hvis de bor i et land, så også har rimelige forhold. Det er jo en del af den politik, vi er i gang med i EU, nemlig at sørge for, at folk, hvis de lever i et land, så også har ordentlige forhold.

Og den halve million, som bor i Grækenland, er jo ikke kommet til Danmark. Det er jo ikke det, vi har set. Så det er nogle skrøner, Dansk

Folkeparti bygger på, at fordi de kommer ind i Sydeuropa, så strømmer de til Danmark. Det er jo ikke tilfældet. Der er mange andre kanaler, man kommer ind ad, og de sydeuropæiske lande tager i hvert fald i høj grad deres del af det. Og jeg synes, vi har en forpligtelse til at sikre, at de, der kommer ind, også lever under ordentlige vilkår.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Altså selv om hr. Claus Larsen-Jensen hæver stemmen, mener jeg, at bare det, han sagde, var en bekræftelse af det, han også tidligere har sagt, og som jeg citerede ham for, nemlig at efter socialdemokratisk overbevisning er det en pakkeløsning, en pakke, der bliver knyttet til en trailer, og som vi – sådan hører jeg Socialdemokratiets holdning – skal knytte til vognen.

Jeg argumenterede så for, at jeg mener, at det i forbeholdets ånd og natur er således, at vi må kunne tage stilling fra forslag til forslag, og det må vi have lov til at gøre: have en holdning til det her og en holdning til det her og en holdning til det her.

Sådan vil jeg altså fortsat have lov til at argumentere, for jeg mener, det også giver en politisk indholdsmæssigt ordentlig diskussion. Og det er også det, jeg mener i forhold til befolkningen.

Hvis der skal være ret og rimelighed i det, hvis man mener, det skal være sådan, at der kommer den her pakkelse, og så skal vi bare tage den, hvis det er holdningen, så var det da langt mere ærligt fra regeringspartierne side og flertallets side at gå til befolkningen og sige: Jamen så lad os ophæve forbeholdet. Det vil vi så kæmpe imod at man gør, men det var da langt mere ærligt, hvis det er den holdning, man har til det.

Så må jeg sige til det her med spørgsmålet om, at der kommer mange til Sydeuropa, at hvis vi tager de officielle asyltal, er det altså således, at der er nogle lande i Sydeuropa, som har taget utrolig få, men der kom i 1999 ifølge udviklingsministeren en halv million illegalt ind i EU, hvor tallet var 40.000, har hun skønsmæssigt oplyst hun mener det var i 1993. Og de mennesker er altså enten illegalt i Europa eller finder hen til det EU-land, hvor de ønsker at søge asyl i.

Så er spørgsmålet selvfølgelig, hvor vilkårene er gode, og der kan der være én ræson, man kan gøre, som jeg vil anerkende, som også har været gjort i dag, nemlig at hvis vi har slappere regler i EU i forhold til de andre lande, men vi har

Schengenaftalen, der giver fri bevægelighed også for dem, der først er kommet ind i Syd-europa, ja, så betyder det selvfølgelig, at vi bliver en magnet.

Derfor er den eneste konsekvens af, at et flertal herinde har tilsluttet sig Schengen, den eneste mulige vej ud af det her selvfølgelig, at vi har strammere regler, så vi ikke bliver en magnet. Så meget vil jeg gerne medgive dem, der har sagt, at der er sådan en sammenhæng mellem, hvad de andre har af regler, og hvilke regler vi har, så længe Schengensamarbejdet er der og der er de åbne grænser.

Formanden:

Hr. Claus Larsen-Jensen, sidste runde.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Der er én væsentlig ting, som hr. Kristian Thulesen Dahl fuldstændig overser. Det er, at uanset EU, uanset Schengenaftale, uanset samarbejde på flygtninge/indvandrerområdet, så er der et globalt problem, der medfører, at der er mange flygtninge og folk, der forlader deres land som udvandrere.

Og det, vi egentlig opnår ved et samarbejde, er i virkeligheden, at vi i fællesskab bliver bedre til at kunne håndtere, hvordan vi vil klare den opgave.

Og så bliver jeg nødsaget til at sige til hr. Kristian Thulesen Dahl: Vi tager sandelig også stilling fra sag til sag, fra forslag til forslag. Pointet er bare, at for de 14 andre lande er det her fuldstændig sammenhængende, samtlige de forslag, de stiller. Og da vi er afhængige af, at de skal sige ja til, at vi gerne må være med, så er det faktisk også dem, der langt hen ad vejen bestemmer, om vi må vælge fra, vælge til, eller hvad vi må. Og der skal vi prøve at slås, så langt vi kan, for den indflydelse, vi kan få for danske interesser, med de begrænsninger, vi har.

Formanden:

Er der ordførere, der ønsker ordet i anden omgang? Hr. Knud Erik Hansen.

Knud Erik Hansen (SF):

Det her er blevet en blandet debat om indholdet i en asylpolitik i Europa og så om vores forbehold.

Jeg synes, der i virkeligheden blev meget lidt debat om indholdet, som måske i virkeligheden fortjente en bedre debat. Det er jo et kæmpepro-

blem, vi står over for, med et rigt Europa og en masse fattige lande og en masse lande med uro rundt omkring, som klart giver en forpligtelse også til Europa til at løse en fælles opgave, en opgave, som vi har brug for at man løser på en fælles måde, idet det jo ellers bliver svært for de enkelte lande at håndtere rimelige regler både for asylansøgere og for tredjelandes statsborgere.

Men det var slet ikke primært den debat, vi fik. Vi fik primært en debat om forbeholdene. Og jeg må sige, at jeg synes, den har været præget af, at der er nogle partier, der har en gevaldig interesse i at gøre forbeholdene ganske umulige, samtidig med at de med den politik, de fører på det her område, faktisk gør det umuligt at få den indflydelse, som man snakker så meget om at man godt vil have.

Det er jo ikke sådan, at forbeholdene forhindrer os i at få indflydelse. Formelt har vi ikke stemmeret, men reelt ligger der jo det, at hvis vi indgår en mellemstatslig aftale og de andre lande er interesserede i at indgå en mellemstatslig aftale med et land, ja så ligger der også i det klart en interesse i, at man lytter.

Men den interesse får man jo ikke fremmet, hvis man ikke meddeler, at man er indstillet på og sats på at arbejde hen imod en aftale.

Men det er jo en del af det politiske spil, at nogen her ønsker at udstille forbeholdene som helt umulige, hvad de jo ikke er. Og det er de jo heller ikke på alle de andre områder. Vi har en masse andre retlige områder, hvor jeg på ingen måde har hørt denne diskussion. Der er man jo gået ind, og Danmark har været med i forhandlingerne også på det retlige område. Det er ikke dér, vi har hørt, at vi ikke kunne være med og kunne blande os, hvis vi ville.

Men her har man åbenbart et problem med indholdet, som gør, at så bruger man det som begrundelse for, at nu skal vi ikke være med. Det er da en reel begrundelse, men så vil man også samtidig forsøge at miskreditere det mulige i forbeholdene. Det er langtfra ikke umuligt at få indflydelse, hvis man vil. Men det, som Folketinget opfører her, kan gøre det ganske svært.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Jamen jeg vil bare gerne bede SF's ordfører bekræfte, at det, der er SF's forbeholdspolitik, er, at det er helt i orden at følge den politik, som EU-Kommissionen fremlægger, kopiere den til punkt og prikke, simpelt hen føre den politik,

som alle de andre EU-lande fører, men at det, der er hele humlen i SF's EU-politik, er, at reglerne bliver kopieret, men det skal bare være på et mellemstatsligt niveau.

Så er SF sådan set tilfreds. Så er der fuld respekt for forbeholdet, bare vi kopierer det, de andre laver. Blæse være med forbeholdets udformning; bare det er på et mellemstatsligt niveau, så er SF ganske tilfreds.

Og så har jeg også fået bekræftet spørgsmål nr. 2, nemlig at det, som SF så går efter, åbenbart er et samarbejde, som er fuldstændig lukket for Danmarks vedkommende, som kun foregår på mellemstatsligt niveau og ikke på et niveau, hvor der er noget demokratisk kontrol. For det er jo det, der er forskellen på mellemstatsligt samarbejde og søjle 1-samarbejde.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg giver hr. Knud Erik Hansen helt ret i, at vi kan få indflydelse. Vi har mulighed for at få indflydelse. Vi kan være til stede. Vi kan komme med vores meninger, men vi kan kun påvirke i det omfang, de andre vil lade os få den påvirkning.

Og så er det, jeg ikke forstår, hvorfor SF ikke siger: O.k., hvorfor så dog ikke lade os tage den fulde indflydelse, som vi kan få, hvis vi er fuldt medlem af samarbejdet?

Hvis SF gerne vil have indflydelse, er der jo en måde at få det på. Det er ved at sige: Lad os være medlem af samarbejdet på ordinære vilkår og ikke have et forbehold, som afskærer os fra den indflydelse, som SF jo gerne vil have.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg vil godt svare begge: Det står jo tilbage at bevise, at vi ikke kan få indflydelse.

Formelt er det rigtigt, at vi har indflydelse, og hvis vi var med i fuldt omfang, havde vi også mere indflydelse. Men alle her ved jo godt, at der også er en politisk verden, og det indebærer, at der er nogle interesser, man deler med andre. Jeg er helt sikker på, at de andre EU-lande, ligesom det har været gældende på de andre områder, er interesserede i, at Danmark også er med på dette område og lytter til os.

Reelt kan det mellemstatslige samarbejde også indebære indflydelse, og hvis vi tilslutter os det, er det klart, at det indebærer forpligtelser. Men det, jeg synes er galt ved debatten i dag, er, at de partier, der så gerne vil af med for-

beholdene, forsøger at beskrive det mellemstatslige som en fuldkommen umulig situation, hvor Danmark ikke kan få indflydelse. Det mener jeg ikke er rigtigt, men det kræver selvfølgelig, at vi spiller vores kort rigtigt og melder ud, så de andre ved, hvor de har Danmarks holdning til de emner, der er på dagsordenen. Så kan vi også få reel indflydelse.

Det, der karakteriserer det mellemstatslige samarbejde, er, at parterne går sammen, påvirker hinanden og også laver aftaler sammen, og det er jo det, vi er i gang med her. Vi skal lave en aftale med de øvrige EU-lande, og hvis de er interesserede i at få os med, er de også interesserede i at give os indflydelse.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Nu har vi flere gange under debatten fået præciseret, at det, der er problemstillingen, specielt når vi diskuterer flygtningeområdet, jo er, at det ikke er et spørgsmål om, at Danmark bare indbyder, når vi har lyst til det, men at vi rent faktisk er i den situation, at de andre skal sige god for, at vi skal være med. Der er jo en forskel på de to problemstillinger.

Mit spørgsmål til SF's ordfører er: Hvis det for SF er så utrolig væsentligt, at Danmark er med i det hele, at der bliver lyttet til os, på trods af at vi ikke sidder med ved bordet og træffer beslutninger i den sidste ende, hvorfor i alverden vil SF så bevare det forbehold, hvis man alligevel vil have den samme politik som den, der bliver ført i resten af EU-landene? Der er jo ikke nogen diskussion om, at det, at man sidder med ved bordet og stemmer, giver mere indflydelse i den sidste ende.

Det lyder altså som det rene paragrafrytteri, at SF vil bevare et forbehold mere af navn end af gavn, når man udmærket godt ved, at de resultater, vi kan få, bliver bedre, hvis vi er fuldt ud med. Jeg forstår simpelt hen ikke, hvad der er SF's politik. Hvordan kan man argumentere for, at vi skal søge indflydelse og være med og kopiere, men alligevel skal stå udenfor? Det hænger simpelt hen ikke sammen, og jeg kan faktisk ikke se ét eneste argument for, at SF kan gå ind for at bevare et ja til de danske forbehold.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg bryder mig altså ikke om, at man giver debatten karakter og siger, at debatten handler om

noget forkert. Debatten handler jo om det, som debattørerne synes den skal handle om.

Hr. Knud Erik Hansen klandrer nogle af partierne for i virkeligheden at ville udnytte forbeholdets muligheder for at undgå at tilslutte sig nogle regler, de ikke bryder sig om, og samtidig sige, at de gerne vil have ophævet forbeholdet. Jeg synes faktisk, SF har et fuldstændig tilsvarende problem. De vil meget, meget gerne have indflydelse på politikken og har noget at bidrage med, men lader sig stille tilfreds med en marginal indflydelse og vil ikke åbent gå ud og sige: Vi vil gerne have indflydelse, vi er et politisk parti, og derfor vil vi gerne have indflydelse, og derfor ønsker vi et forbehold ophævet. SF spiller altså heller ikke med fuldstændig åbne kort.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Nu vil jeg gerne bede om et klart svar fra hr.

Knud Erik Hansen på nogle meget korte spørgsmål. Hr. Knud Erik Hansen taler om indflydelse.

Situation 1: EU har vedtaget noget, vi trygler om at være med i, og EU siger: Næh, vi vil ikke have jer med, der er for meget vrøvl med jer. Hvor ligger indflydelsen for Danmark så?

Situation 2: EU har vedtaget noget, og vi trygler og beder om at få lov at være med, og EU siger: Jamen I kan da bare kopiere vore regler, eller også indgår vi en mellemstatslig aftale, men det er altså det, der er vedtaget. Hvor er indflydelsen i de to situationer?

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Først til fru Birthe Rønn Hornbech: Den er meget lille, men det er jo heller ikke det, der er situationen, og derfor er det en ganske hypotetisk situation at snakke om. Hvis vi melder ud – og det er jo den debat, vi har haft – bliver det ikke situationen, hvis de andre lande er interesserede, og det går jeg ud fra de er. Det ville undre mig meget, hvis de ikke var klart interesserede i at have os med.

Til fru Elisabeth Arnold: Det, jeg klandrede, var sådan set ikke selve debatten, men den måde, jeg synes, debatten om forbeholdene har udviklet sig på. Jeg synes, der er en skævhed i, at man forsøger at tegne det billede, at fordi vi har forbeholdene, kan vi ikke få indflydelse. Det synes jeg er et skævt billede, og så var det, jeg sag-

de, at jeg syntes, debatten kørte skævt. At man har en debat om både forbehold og indhold er jo debattørernes valg, og det kan jeg fuldt ud respektere.

Til fru Lene Espersen: Det, der har præget debatten og derfor også har været lidt bekymrende, er, at den har drejet sig så lidt om indhold. Det er jo klart, at når vi har forbeholdet, bliver indholdsdiskussionen jo også vigtig. En del af forbeholdet indebærer jo, at vi som nation kan vælge, at her er et område, vi godt vil være med i, og det er det væsentlige. Hvis der er nogle andre områder, hvis der kommer et samarbejde i Europol, som vi ikke vil være med i, kan vi vælge ikke at være med i det. Det er en del af forbeholdet, og vi synes stadig, det er vigtigt, at vi kan vælge.

Det er også klart, at når man ser på nogle af de retslige områder, har vi været med i de fleste af dem. Det har været helt o.k., at vi har været med i dem, og det er det også på det mellemstatslige område. Men det er vigtigt for os, at på det retslige område er der følsomme områder, hvor vi synes, det er vigtigt, at vi stadig kan sige nej og sige, at her skal vi ikke være med som nation. Derfor synes vi, at Danmark skal bevare forbeholdene, men vi ønsker da så sandelig ikke, at vi ikke skal arbejde sammen på nogle områder, hvor det er vigtigt at gøre det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Formanden:

Som tidligere nævnt vil afstemningen om de fremsatte forslag til vedtagelse finde sted i morgen, torsdag den 26. april 2001.

Den sidste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 150:

Forslag til folketingsbeslutning om dansk nej til harmonisering af skatter og afgifter i EU.

Af Keld Albrechtsen (EL) m.fl.

(Fremsat 20/3 2001).

Forslaget sattes til forhandling.